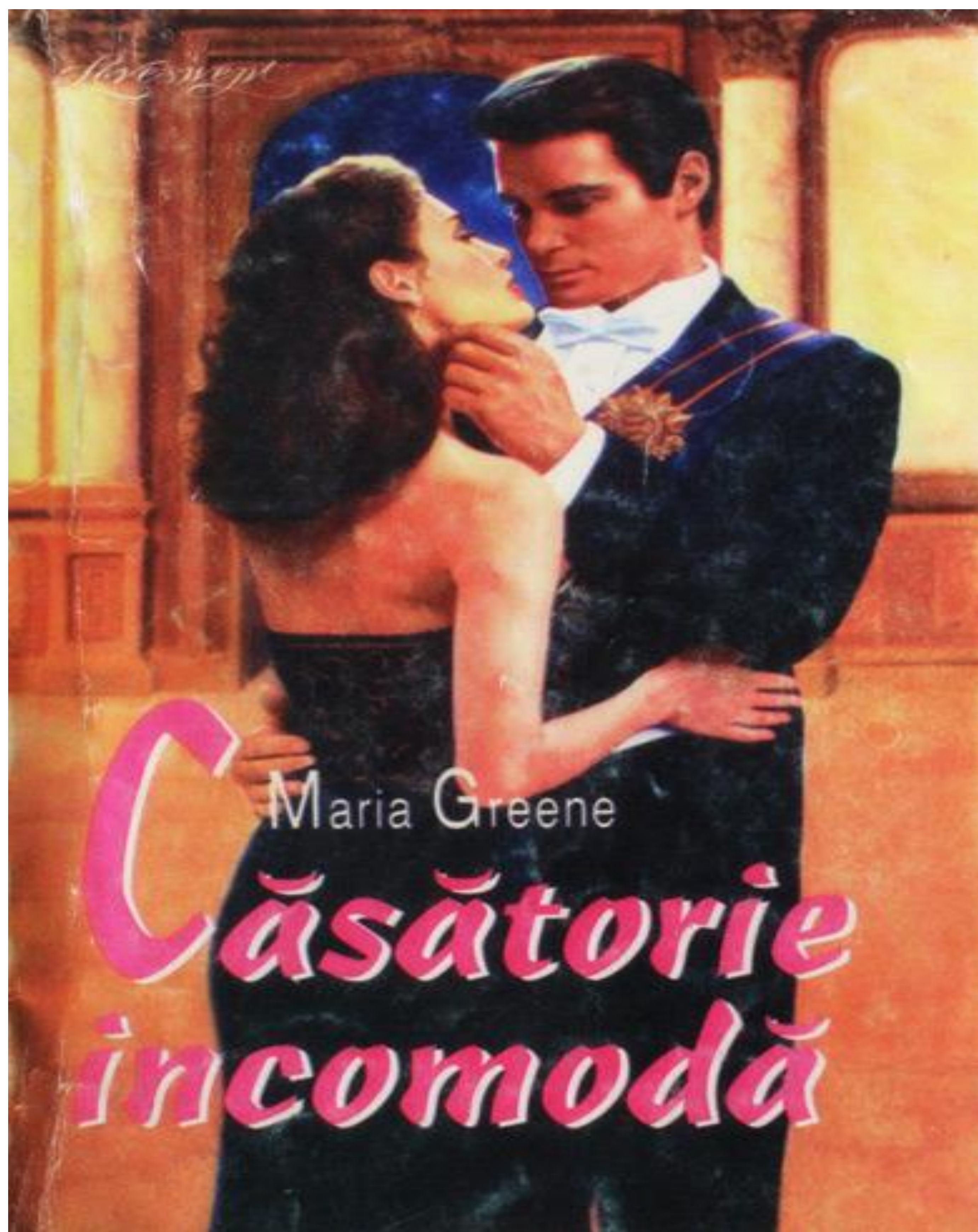

Maria Greene
Căsătorie
incomodă

– Trebuie să introduci căldură, să înveselești acest mormînt, erau cuvintele pe care le tot rostea, în timp ce înlocuia draperii și muta piesele de mobilă (transportate acolo de Francis și Xerex).

În timp ce, o săptămînă după ieșirea lui Dogwood, Allegra și Percy admirau pianul proaspăt lustruit și motivele cu arabescuri ale covorului Axmister, lordul intră și el în camera de muzică. Se uită în jur și ridică sprîncenele a mirare.

– Pe Dumnezeu, cred că este o îmbunătățire extraordinară! Sînt tentat să petrec mai mult timp în această cameră veselă, să citesc sau... buzele îi tremurau... să ascult cîntatul îngeresc al lui Knocky.

Allegra avu o idee.

– De ce n-am trimite invitații pentru o seară muzicală? O mică întrunire, un bufet, nimic complicat. Numai prietenii noștri.

– Da... asta ar fi plăcut, mai curînd așa decît un bal plictisitor.

O oră mai tîrziu, Allegra scria invitații pentru o seară muzicală, fără pretenții, peste o săptămînă. Știind că majoritatea cunoștințelor ei vor fi deja angajați cu alte distracții, ea trimise

invitații, numai la prietenii ei și la rudele apropiate, inclusiv Justinei Bryerly. Lacrimile se adunară în ochii ei cînd scrise numele pe plic și îl sigilă cu ceară. Poate că dragostea Justinei pentru Lordul Lewington îl va dezgusta pe Wyndham și inima lui se va lecui. Era o încercare, dar Allegra simți că nu ar fi cîștigat nimic încercînd să-i țină despărțiți. Oricum, s-ar fi întîlnit la baluri sau alte ocazii.

Seara muzicală sosi, era prima adunare la care Allegra era amfitrioană la reședința Berkley Square. Ea coborî, purtînd o rochie de mătase strîmtă, de culoare mov, acoperită cu o tunică din plasă aurie și un decolteu îndrăzneț. Un lanț subțire de safire în jurul gîtului și o coafură complicată din bucle prinse cu piepteni scumpi, îi completau toaleta.

– Ochii dumneavoastră strălucesc ca două bijuterii, iar coafura complicată vă face să păreți mai în vîrstă, milady. Nu ați arătat niciodată mai bine ca acum. Lordul va trebui să observe și va fi foarte mîndru, comentă Knocky pe hol.

Inima Allegrei se înmuie, și ea se întrebă dacă soțul ei o va vizita mai tîrziu în dormitor. Nu mai venise de la dezastrul lunii de miere și

se temea că el disprețuia și detesta ideea de a se apropia din nou de ea. Ea se temea de momentul în care ar fi venit să-și reclame dreptul, dar, în același timp, indiferența lui o durea.

Dădu ochii cu Francis și Xerxes, care păreau stînjeniți în noile livrele.

– Nu uitați să luați pălăriile și hainele de deasupra și să le depuneți la etaj, într-una din camerele de oaspeți.

– Da, milady, spuse Francis, cel vorbăreț. Xerxes de abia scotea un cuvînt, aproba numai din cap și zîmbea timid. Menajul era complet revoluționat, datorită celor doi magicieni. Scoteau cartofi din buzunarele lui Leon și ouă din părul lui Dogwood. Se părea că puteau face să dispară aproape orice, întrucît Knocky nu era niciodată de găsit cînd era mai multă nevoie de el. Cînd nu lucra diferite treburi, cei trei servitori erau nedespărțiți.

– Perucile voastre pudrate arată splendid, spuse Allegra.

– Dar ne mănîncă pielea din cauza lor. N-am mai purtat pînă acum păr de cal, milady.

– O să te obișnuiești. Du-te și stai în afara ușii și să faci plecăciuni la toți musafirii care intră. Ea inspectă mănușile lor fără o pată,

privi la ciorapii lor să vadă dacă au găuri sau fire duse, apoi îi trimise la posturile lor. Soțul ei era, oare, gata să-și preia poziția alături de ea?

Lordul o urmărea din capul scărilor și o asculta cum rîdea cînd îi trimise pe servitori la ușă. O briză mîngîia noaptea, iar stelele luceau pe cer, o noapte perfectă pentru a face un mic dar soției sale.

Coborî treptele în timp ce atinse cutia plată din buzunar. Ochii ei se măriră de surpriză – sau era plăcere? – cînd ea îi observă prezența. Acei ochi albaștri-luminoși începeau să-și facă loc în gîndurile lui.

– Allegra, draga mea, vrei să inspectăm camera de muzică înainte de a veni musafirii? întrebă el blînd și îi oferi brațul.

Ea acceptă și el simți tensiunea în trupul ei cînd se îndreptară împreună spre camera ce urma să-și primească oaspeții.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– Nu, deloc. Aș vrea să-ți dau ceva.

Camera fusese umplută cu rînduri de scaune, iar lîngă pian, viorile își așteptau stăpînii, ce beau bere și serveau o cină ușoară în sufrageria servitorilor.

– Ai reușit să faci această cameră foarte atrăgătoare, Allegra. De fapt, tu ai adus viață în această casă și îți sînt foarte recunoscător. Chiar și servitorii sînt mai prietenoși.

Ea roși și privi în jos, spre vîrful pantofilor.

– Mulțumesc, Ian. Am să încerc ca seara aceasta să fie un mare succes. Bufetul a fost aranjat în salon, iar măsuțele în grădină, cu felinare colorate.

– Splendid. El îi ridică bărbia cu o mînă, în timp ce cu cealaltă scoase cutia. Ai aici un fleac pe care l-am luat de la Rundell și Bridge. Tot ei montează briliantele Wyndham într-un nou colier, care va intra curînd în posesia ta.

El îi urmări fața îmbujorată în timp ce deschidea cutia și văzu brățara de safire, asemănătoare celor de la gîtul ei. O piatră mai mare alcătuia închizătoarea. Ea scoase un țipăt.

– Este superbă, Ian! Pot să o port astă seară?

El zîmbi, un sentiment cald îi invadă pieptul.

– Bineînțeles că poți. Mai trebuia să întrebi?

– Eu... este prea mult. Nu trebuia să te străduiești atît de mult.

El ridică brățara și îi prinse brațul. Parfumul

subtil de pe pielea ei îi atinse nările și el inhală adînc, savurînd mirosul. Nu putea explica noua senzație de căldură umilă din inima lui. Experiența avea un gust total diferit decît dragostea lui disperată pentru Justine Bryerly. Cu ea, el simțea nevoia de a învinge, de a ataca, de a îmblînzi. O pasiune disperată ce trebuia împlinită. Allegra avea nevoie de grijă, nevoie de protecție și adorație. Era oare numai grija fraternă pentru bunăstarea ei? Da, probabil asta era ceea ce simțea el, astă seară. Totuși... totuși pielea de pe partea interioară a încheieturii era atît de moale. Desfăcu închizătoarea șirului subțire de safire și îl înfășură în jurul mîinii ei, închise brățara și îi bătu ușor mîna.

– Asta este. Să vedem cum arată. El îi trase brațul înainte și înapoi, în timp ce privirea ei îi studia fața. Minunat, spuse el, înghițind nodul din gît.

Buzele Allegrei aveau un aspect vulnerabil, în timp ce ochii ei erau adevărate oceane de dorință. Este oare posibil? Nu... își spuse el, era prea tînără pentru a cunoaște adîncimea dragostei. Se aplecă înainte, vrăjit de voluptatea buzelor ei moi.

– Mulțumesc, șopti ea, nu era nevoie să-mi dai ceva.

Smuls din vraja momentului, el își îndreptă spatele. Cu greutate, reuși să iasă din transa seductivă.

– Nu este nevoie să-mi mulțumești, Allegra. Ești soția mea și ești îndreptățită să ai cele mai frumoase bijuterii care există. Safirele arată superb.

Allegra merse la oglinda ce atîrna lîngă șemineu și își puse mîna astfel încît brățara să fie lîngă colier. Pietrele străluceau ca niște bucăți de gheață albastră pe tenul ei alb.

– Foarte șic. De unde știai că se va potrivi cu colierul meu?

Wyndham zîmbi.

– Lucy a fost suficient de cumsecade să mă lase să mă uit rapid în cutia ta de bijuterii. Mă pricep destul de bine la desen, așa că am dus bijutierului un desen al colierului tău.

– Ce inteligent, fu tot ceea ce Allegra fu în stare să spună.

Se priviră un lung moment, tensiunea crescînd odată cu tăcerea care se prelungea.

– Cred că este timpul să ne întîmpinăm oaspeții, spuse el răgușit, și îi deschise ușa.

În timp ce așteptau în hol, lordul întrebă.

– À propos, pe cine ai angajat să cînte?

– Pe la Naldi. Este recunoscută ca fiind foarte temperamentală. Sper să nu întîrzie.

În momentul în care Allegra termină de vorbit, ușa se deschise și Giles intră ca o furtună în casă.

– Surioară, pe Dumnezeu, cine sînt tipii bărboși? întrebă el, într-o șoaptă destul de sonoră, cînd se îmbrățișară.

– Noii mei servitori. Nu-ți plac? rîse Allegra, emoționată că fratele ei acceptase invitația. Cît stai, Giles? Trebuie să te întorci imediat la Oxford?

– Vorbim mai tîrziu despre asta, răspunse Giles din colțul gurii. El aruncă o privire mohorîtă spre lord. Trebuie să te văd singură, surioară.

Un sentiment de premoniție o străfulgeră pe Allegra. Giles avea dificultăți, asta era clar. Ea îi observă îmbrăcămintea stridentă, compusă din pantaloni galbeni, o vestă verde brodată care ar fi fost mai potrivită ca husă pentru scaune și o haină albastră cu nasturi extravaganți. Și-ar fi dorit ca el să ia exemplul mai discret în materie de îmbrăcăminte al lordului,

care purta haină albastru închis și pantaloni gri, și să-l folosească drept model al bunului gust.

Oricum, din colțul ochilor observă că soțul ei încerca repetat să-și lărgească strînsoarea legăturii de la gît. Prea mult apret.

– Au venit mătușa Irene și Lydia Sinclair, spuse Giles și o ridică pe mătușa într-o îmbrățișare excesivă. Ea chicoti și îi ceru să o pună jos.

Lydia o sărută pe obraz pe Allegra și îi aruncă o privire cercetătoare.

– Arăți splendid. Noua coafură și aceste safire te fac să pari mai matură și mai elegantă. Nu te-am văzut niciodată atît de strălucitoare.

Buna dispoziție a Allegrei se risipea și ea își privi soțul cu speranță. Poate Wyndham va ajunge să o privească ca pe o femeie dezirabilă și nu ca pe o soră mai mică. „Dezirabilă!" cuvîntul o făcu să înțeleagă că în această situație va trebui să accepte avansurile lui. Gîndul o făcu să înțepenească de frică. Dacă ar ști numai la ce trebuie să se aștepte din partea lui.

Alți oaspeți intrară în casă, majoritatea exprimîndu-și temerile în legătură cu Francis și

Xerxes, care adunaseră un maldăr imens de haine și pălării, pe care le duseră la etaj.

– Pot să jur că unul din ei mi-a luat haina de castor, spuse Percy la sosire, iar în secunda următoare era în mîna celuilalt. Deși m-am uitat foarte atent, nu l-am văzut pe primul – cel slab – dîndu-i celuilalt pălăria mea. Este absolut derutant.

Allegra rîdea.

– Dar întotdeauna ți-ai primit înapoi pălăria care trebuie, ori de cîte ori ai plecat din această casă, nu-i așa?

– Da, spuse Percy frecîndu-și bărbia. Îndrăznesc să spun că sînt indivizi distractivi, chiar dacă te impresionează puțin. Au și niște dimensiuni neobișnuite.

Justine Bryerly și mama ei, escortate de Lordul Lewington, sosiră printre ultimii. Allegra își dădu seama cînd au intrat, după încordarea umerilor lui Wyndham. Ea privi din spatele staturii lui înalte, pentru a i se confirma suspiciunea în legătură cu identitatea perechii.

Lewington arăta splendid într-o haină de culoare gri petrol și pantaloni gri. Justine, ca femeie nemăritată, purta o rochie simplă din

muselină albă cu un şal norvegian cu franjuri şi un evantai multicolor în mîinile ei înmănuşate. Faţa îi strălucea, iar buclele aurii îi tremurară cînd o salută pe Allegra.

– Mulţumesc foarte mult că m-ai invitat. Ador să o aud pe La Naldi cîntînd. Ea se aplecă şi mai mult şi şopti: faptul că eşti văzută cu Wyndham mai atenuează din bîrfele care circulă că încă tînjeşte după mine. Sincer vorbind, el pare complet fără grijă şi mi-a aruncat cea mai distantă privire posibilă.

Asta ca să-şi ascundă adevăratele sentimente şi să-i mai liniştească pe bîrfitori, gîndi Allegra.

– Ai o minte echilibrată, Allegra, şi o ţinută demnă. Eu aş muri dacă ar trebui să fac faţă unei căsătorii lipsite de dragoste.

– Baliverne. Asta se întîmplă tot timpul. „În timp ce eu am să mă distrug bucăţică cu bucăţică dacă Wyndham nu se schimbă", adăugă Allegra în gînd.

Musafirii trecură în sala de muzică, mulţi scoţînd exclamaţii de admiraţie pentru noul decor. Percy se umflă, absorbind complimentele, ca şi cum el singur ar fi transformat camera.

Allegra vorbi cu Dogwood.

– Sînt îngrijorată. La Naldi a sosit? Dogwood dădu din cap morocănos.

– Nu, dar ţineţi minte ce vă spun, ea va întîrzia foarte mult. Aşa face întotdeauna.

Nerăbdătoare, ordonă servitorilor să mai aducă pahare cu răcoritoare, în timp ce musafirii aşteptau să apară cîntăreaţa de operă.

Ea surprinse privirea lui Wyndham care ridica interogativ din sprîncene, în cealaltă parte a camerei.

Clătină din cap, simţindu-se ridicol de neajutorată. Ce se va întîmpla dacă seara – prima ei petrecere – va fi un fiasco?

Înnebunită de îngrijorare, o oră mai tîrziu încă aştepta sosirea cîntăreţei. Gălăgia musafirilor devenise mai insistentă şi ea îşi dădu seama că aceştia nu vor mai rezista mult. Cutreiera pe hol, incapabilă să susţină o conversaţie.

În cele din urmă, un sevitor intră pe uşa din spate cu un mesaj.

– Doamne sfinte! exclamă ea în timp ce citea rîndurile. La Naldi şi-a pierdut vocea! Este într-o puternică criză din cauza unei gripe.

Allegra mototoli misiva şi i-o dădu înapoi lui

Dogwood.

– Ăsta este un dezastru! De ce nu mi-a scris mai devreme? Ce să fac acum?

– Trebuie să găsiți alt gen de distracție, milady. Allegra încercă să-și adune forțele.

– Nu cînt suficient de bine la pian. În plus, nu vreau să-i chinuiesc pe bieții musafiri cu slabele mele talente.

– Domnișoara Bryerly are o voce superbă, spuse Dogwood.

Dispoziția Allegrei scăzu mai mult. Vocea dulce a Justinei va impresiona în mod sigur inima și așa distrusă a lui Wyndham.

– Da... da, îmi amintesc că ea cîntă superb.

Allegra merse în salonul de muzică, unde febra musafirilor era deja în creștere. Înghiți un nod și se urcă pe podiumul unde pianul aștepta cu scaunul gol. Cei doi violoniști se mișcară neliniștiți pe scaunele lor.

– Dragi oaspeți, începu Allegra, sînt dezamăgită să va anunț că La Naldi este într-o stare de indispoziție și nu este capabilă să ne distreze în astă seară.

În cameră se auzeau șoapte și Allegra așteptă, pînă cînd putu vorbi din nou.

– Vă rog din suflet să rămîneți și să participați mai tîrziu la bufet. Știu că avem mari talente printre noi și aș vrea foarte mult să ascultăm puțină muzică bună. Ea o privi pe Justine, care se strîmbă. Allegra o imploră din ochi, iar aceasta, cu reticență, se ridică punînd evantaiul alături. Domnișoara Bryerly cîntă excepțional și, de asemenea, se acompaniază minunat la pian.

Justine zîmbi, studie partiturile, apoi se sfătui cu cei doi violoniști. Scoțînd un oftat de ușurare, Allegra se așeză pe un scaun, chiar lîngă scenă. Lewington se sculă și se oferi să întoarcă paginile partiturii.

Camera se umplu de tăcerea așteptării. Curînd, vocea Justinei se ridică spre tavan, pură și cristalină și Allegra nu se putu abține să nu privească des spre Wyndham, a cărui privire era fixată pe trăsăturile mobile ale Justinei. Fața lui era fără expresie, dar Allegra știa că el încă avea puternice sentimente pentru Justine. Lewington avea un zîmbet amuzat, iar Allegra se întrebă dacă Justine reușise să-i cucerească dragostea.

Cine ar fi putut să reziste șarmului Justinei?

Justine încheie cu un cîntec popular, melodia melancolică, încîntînd audiența.

– Bravo! strigă Percy cînd melodia se termină, iar musafirii aplaudară cu entuziasm.

Allegra se întrebă pe cine ar putea convinge, în continuare. Mătușa Irene îi făcu semn din primul rînd de scaune.

– Lydia și cu mine am putea cînta un duet, dacă vrei. Ar trebui să completeze seara muzicală, șopti ea la urechea Allegrei.

– Mulțumesc! Nu pot să-ți spun cît îți sînt de recunoscătoare. Mă salvezi de la dezastru. Ea se urcă pe podium și anunță următorul număr, apoi părăsi camera, pentru a verifica dacă bufetul era pregătit.

Închise ușa după ea și plecă în căutarea lui Dogwood. Servitorii treceau în viteză cu tăvi, iar Knocky transporta o ladă cu sticle în salon.

– Umple niște pahare și servește musafirii, Knocky, întrucît curînd spectacolul va fi gata. Servitorii te pot ajuta.

– Milady! strigă Dogwood și fugi atît cît îl țineau picioarele lui țepene. Plouă torențial.

Allegra își duse mîinile la obraji.

– Asta mai lipsea! Deja fac eforturi să men-

țin distracția. Ea se duse la fereastră și privi la vremea deprimantă de afară. Va trebui să aducem mesele înăuntru.

– Sînt prea mulți musafiri ca să intre într-o singură cameră.

– Dar în sufragerie?

– Milady, muncitorii au început reparațiile. S-au scos panourile de pe pereți.

– Ce să mă fac? Intră în salon și văzu maldărul de fețe de masă pe care doamna Buxton și servitoarele le aranjaseră într-un colț.

– Sînt cam umede, milady, spuse menajera. Ploaia a venit pe neașteptate.

– De fapt, voiam să aibă efectul unui picnic, spuse Allegra și privi la felinarele atîrnate în copaci, din care curgea apa. O lumînare se stinse, fără să sfîrîie. Ploaia acoperise terasa, iar grădina era ca o peșteră verde, umedă.

Allegra privi la întinderea goală a covorului din salon. Avu o idee nebunească.

– Doamnă Buxton! Aduceți toate pernele pe care le găsiți în casă și împrăștiați-le în jurul fețelor de masă de pe podea. O să avem un picnic de interior.

– N-am mai auzit pînă acum o asemenea

neghio... o astfel de idee, spuse doamna Buxton.

– Dogwood va aranja totul ca să arate ca un picnic – farfurii, coșuri cu pîine, sticle la ghiață. Un candelabru în mijlocul fiecărei fețe de masă, te rog. Servitorii vor circula în jurul camerei cu platouri de mîncare.

– Ceva cu totul neobișnuit, murmură Dogwood și îi aruncă o privire furioasă. Este scandalos și nici nu avem timp...

– Vă rog, nu mai întîrziați. O să mai țin musafirii ocupați încă o jumătate de oră. Allegra se grăbi în sala de muzică, incapabilă să se gîndească la un singur lucru care ar mai putea să-i distreze pe oaspeți pînă cînd servitorii vor termina treaba din salon.

Ea deschise ușa și o explozie de rîs o întîmpină. Spre surpriza ei, mătușa Irene și Lydia părăsiseră podiumul, care era acaparat acum de Knocky și frații Rudd. Allegra scoase un țipăt și se ținu de tocul ușii pentru a nu leșina din cauza șocului.

Îl căută cu disperare pe soțul ei, care se uita la ea. El ridică din umeri și îi răspunse cu un zîmbet.

Knocky cînta la pian, cu pasiune și cînta melodii populare cu vocea lui angelică, de tenor. Cînd o văzu pe Allegra, îi făcu semn cu mîna plin de voioșie, pe cînd aceasta l-ar fi strîns de gît, dacă ar fi putut.

Complet șocată, ea îi văzu și pe frații Rudd. Xerxes, fratele mai slab, era în echilibru pe umerii lui Francis, jonglînd cinci mere. Mîinile lui se mișcară atît de rapid încît merele păreau să fie o roată fără fisură. Între timp, Francis se balansa pe un picior, cu peruca pudrată într-o parte și făcînd ca o monedă de aramă să dispară și apoi să apară în diferite părți ale anatomiei sale.

Musafirii rîdeau în hohote, iar Allegra se lăsă și ea cucerită de exhibițiile neobrăzate ale servitorilor. Dacă Dogwood ar fi văzut asta, în mod sigur și-ar fi prezentat demisia.

Allegra nu mai auzise de nici o gazdă care să fi oferit o astfel de distracție vulgară și se întrebă dacă va fi un motiv să fie luată în rîs a doua zi, în toată Londra.

Francis aruncă moneda, iar Xerxes o prinse în gură, lăsînd merele să cadă, unul cîte unul în mîinile fratelui său. Se auzeau „ohh“, și

„ahh“, iar Allegra înțelese că musafirii se distrau de minune, cu excepția violoniștilor care ar fi vrut să intre în pămînt.

Distracția musafirilor nu însemna însă că scandalul fusese evitat. Allegra se ruga să poată să mai țină capul sus în societatea selectă, după această seară.

Zece

Cînd Xerxes sări, în sfîrșit, jos de pe umerii fratelui său, aplauzele puternice izbucniră în aer. Stînd lîngă ușă, Allegra respiră ușurată cînd auzi rîsetele și veselia audienței.

Ea încercă să atragă atenția lordului, dar acesta vorbea cu Percy, fața lui era fără expresie. Allegra învățase că Wyndham era maestru să-și ascundă adevăratele sentimente în spatele unei măști de indiferență politicoasă. Cel puțin, fața lui Percy purta un zîmbet amuzat, gesticulînd ca și cum l-ar fi imitat pe Xer-

xes, jonglînd.

Mătuşa Irene se agita, faţa ei era palidă de îngrijorare.

– Oh, dragă! Ai plănuit cumva înadins această hărmălaie vulgară? S-ar putea să fi fost prea mult pentru urechile unora dintre musafirii mai vîrstnici. Pînă mîine, numele tău va fi terfelit în toată Londra.

– Nu am făcut asta intenţionat, spuse Allegra scrîşnind din dinţi, privindu-l pe Knocky care se învîrtea prin cameră stînd de vorbă cu musafirii ca şi cum ar fi fost gazdă şi nu servitor.

– Cred că vinovat de asta este pajul meu care nu are nici simţ de proprietate şi nici respect.

– Ce obraznic! Trebuie să-ţi ţii servitorii la respect, Allegra, spuse Irene cu un oftat. Nu se face să dai spectacole de genul ăsta. Vei fi dezonorată.

– Cel puţin n-a cîntat cîntece vulgare, spuse Allegra furioasă pe micul obraznic.

– Slavă Domnului, spuse Irene făcîndu-şi vînt cu evantaiul pentru a-şi mai răcori faţa încinsă. Aş fi distrusă dacă s-ar întîmpla aşa ceva în casa mea.

– Distracţiile neobişnuite nu ar trebui să fie contestate atît timp cît sînt în limitele bunului simţ, Allegra căută cu disperare sprijinul soţului său, în timp ce musafirii începuseră să se ridice de pe scaune. Lordul era de negăsit. Ea se grăbi să ajungă la uşă şi ceru să fie ascultată.

– Plouă torenţial afară, aşa că am decis să mutăm picnicul în interior. Locurile nu sînt aranjate după nume. Ea se cutremură, aşteptînd să audă prima expresie de ofensă, atunci cînd musafirii îşi vor da seama ce fel de „mese" aranjase ea în salon. Trăgînd adînc aer în piept pentru a-şi păstra ţinuta, care ameninţa să se prăbuşească, ea îşi conduse musafirii spre hol.

La început se lăsă o tăcere grea cînd primii musafiri văzură picnicul din salon. Apoi cineva exclamă:

– Minunat! Ce original. Allegra recunoscu vocea Justinei şi o binecuvîntă în gînd pe prietena ei. Ea se rugă ca opiniile celorlalţi musafiri să fie la fel de favorabile picnicului.

Musafirii se împrăştiară prin cameră, aranjîndu-se în grupuri de cinci sau şase persoane la o faţă de masă. Pentru musafirii mai vîrst-

nici aduseseră scaune din salonul de muzică, dar, după cîteva minute majoritatea oaspeților erau așezați pe podea, pe perne groase, bînd șampanie.

La indicațiile Allegrei, lacheii umpleau în permanență paharele, asta fiind singura speranță a Allegrei, că musafirii vor privi mai cu bunăvoință petrecerea ce le-o oferise. Dar unde era Wyndham?

Lordul se sprijinea de pervazul ușii și privea spectacolul din fața lui. Camera era scufundată în întuneric, cu excepția luminii aruncate de lumînările din mijlocul fiecărei fețe de masă. Nu mai văzuse așa ceva! Musafirii erau împrăștiați pe podea trăncănind și rupînd pîinea cu mîna. Servitorii duceau platouri cu pateuri cu homar, șuncă în aspic, prăjituri și patiserie. Musafirii se serveau cu voioșie din fiecare platou, după cum observă el. Își aminti că glumise cu Allegra despre un picnic la Newberry House – și iată că acum era un astfel de picnic în propria lui casă.

– O distracție pe cinste, spuse Percy din

fundul pernei, așezat la prima „masă". El devasta delicatesele din farfuria sa și îi oferi lordului perna neocupată de lîngă el.

– Săraca Allegra. Cred că este foarte îngrijorată.

Wyndham o căută cu privirea pe soția lui și o găsi așezată lîngă o aprigă văduvă. Pe buzele ei era un zîmbet rigid. El îi studie fața tristă, simțind tensiunea din trupul ei fragil. Își reprimă o dorință fierbinte de a merge lîngă ea și a o încuraja. S-ar fi putut, însă, ca ea să se simtă ofensată, văzînd că este în permanență patronată de el. Nu o cunoștea suficient de bine pentru a ști cum va reacționa. Această constatare îl tulbură. Era oare atît de absorbit de persoana lui, încît nu reușise să înțeleagă sentimentele propriei sale soții?

Nu că această distracție ar fi fost o ofensă, poate chiar un scandal, dar trebuia să recunoască eforturile ei de a obține un succes din prima ei seară ca amfitrioană, în ciuda tuturor adversităților ivite.

– Trebuie să recunosc că ea dovedește superioritate, spuse el, mîngîindu-și bărbia. La început nu i-a plăcut aranjamentul, dar, mai tîrziu, simțul lui de umor a învins.

– Aduce lumină în această casă mohorîtă, nu-i așa? O adevărată rază de soare, spuse Percy înfigînd furculița într-o felie de șuncă. Se opri cu puțin înainte de a o duce la gură și puse furculița jos, apoi își pipăi talia. Lordul se așeză și ridică paharul spre ceilalți oaspeți din jurul feței de masă.

– Ea a adus o oarecare viață în această casă, îi spuse Wyndham lui Percy. Nu a existat nici un moment de liniște din momentul în care mi-am oprit ochii asupra ei, adăugă el rîzînd. Nu numai că mi-a plasat pe piept o pisicuță cu ghiare, dar a reușit să răstoarne toată casa cu fundul în sus.

– Allegra și pisicuța ei sînt cei mai buni locatari pe care i-ai avut, Ian. Trebuie să fii de acord cu acest lucru.

– Ei sînt locatari pe viață, nu-i așa?

O doamnă împodobită cu o pană de struț se aplecă în față și îi obtură priveliștea spre soția sa. Allegra se nimeri să îi întîlnească privirea și simți că toată camera începe să dispară, musafirii deveneau niște umbre. Privirea ei fu ca un curent care trecu prin trupul lui, iar respirația i se opri în gît.

Prezența ei veselă în viața lui sfărîma trep-

tat peretele de oțel care îi înconjura inima. În loc să simtă ofensă prin tot ceea ce făcea ea, mai ales angajarea unor servitori excentrici, el simțea cum apărarea lui devenea tot mai slabă. Nu își închipuise că umorul și logica ciudate îi vor încălzi viața. Oftînd, el ridică paharul spre ea și se înclină. Spre plăcerea lui, ea roși pînă în rădăcina părului și își îndreptă privirea în altă parte, uimirea fiind întipărită pe fața ei. Ea își atinse medalionul prins la corsaj, ca și cum ar fi fost tulburată. Trebuia să afle ce ascundea ea acolo. Poate miniatura unui iubit din adolescență? Acest gînd îi trecu ca un fulger prin trup.

Inima Allegrei se umplu de ridicolă fericire atunci cînd lordul își arătase aprobarea și teama ei se mai potoli. Picioarele ei se înmuiară la zîmbetul lui. Slavă Domnului că era așezată – chiar dacă pe o pernă enormă, plină de cocoloașe. Ea privi în jurul camerei, căutîndu-l pe Knocky și pe frații Rudd, dar aceștia dispăruseră de la spectacolul improvizat. Ceea ce le trebuia era o ceartă zdravănă și ei știau

că asta ar fi urmat, dacă mai zăboveau prin casă.

Prea îngrijorată de mersul acestei petreceri, abia de se atinse de delicatesele care erau în farfuria ei. Seara se prelungea interminabil.

Cînd musafirii plecară, Allegra fu gata să se prăbușească peste un morman de perne de la intrare, dar reuși să se țină pe picioare și îl întrebă pe Dogwood despre Knocky și frații Rudd.

– Au ieșit, milady, spuse Dogwood gîfîit.

– M-am gîndit eu la asta. Prea obosită pentru a mai vorbi cu cineva, urcă la etaj, unde Lucy o aștepta.

– Ce noapte! Cred că n-am să supraviețuiesc valului de bîrfe care vor apărea după seara asta. Se lăsă să cadă pe scaunul de la masa de toaletă și Lucy începu să-i pieptene părul, desfăcîndu-i coafura complicată.

– S-ar putea să fiți subiect de discuții mîine, dar țineți minte vorbele mele, o să deveniți renumită pentru curajul dumneavoastră.

– Nu sînt sigură că vreau să fiu renumită pentru curajul meu, spuse Allegra mohorît. *À propos*, unde sînt Knocky și frații Rudd?

Privirea lui Lucy străluci, ezitînd.

– Cred să s-au dus să bea un strop de bere. Șovăia. Urmează ca eu să-i las să intre pe ușa din dos, după ce adoarme toată lumea.

– Lordul o să le tragă cîteva scatoalce pe spinare, spuse Allegra, lăsîndu-se pe spate în scaun, savurînd plăcerea periei pe pielea capului, care o durea.

– Noo, cred că lordul este amuzat de spectacolul lor. Nu a fost nici un moment de liniște de cînd Knocky a început să lucreze aici. Dogwood este foarte iritat de acest obraznic.

– Dogwood nu este singurul.

Lucy îi răsuci părul într-o coadă lungă.

– Gata.

Allegra se ridică și îi permise cameristei să îi desfacă nasturii rochiei și să-i scoată ciorapii de mătase.

Îmbrăcată în cămașa ei de noapte, ea se așeză în pat și îl mîngîie pe Beau, care își făcuse culcuș între perne.

– Ai dormit tot timpul dezastrului, îi spuse ea pisoiului, scărpinîndu-i bărbia.

Beau se întinse de două ori cît era de lung și își înfipse ghiarele în saltea. El o privi pe Allegra cu ochi pe jumătate închiși și începu să toarcă, răsucindu-se pe spate.

Căscînd cu poftă, Allegra îi spuse noapte bună cameristei și ridică așternutul să se strecoare înăuntru. Un ciocănit ușor se auzi de la ușa dormitorului lui Wyndham. Ea înțepeni, gîndindu-se că poate soțul ei intenționa să îi tragă o săpuneală. Nu o mai vizitase din acea primă seară nefastă.

Se temea de furia lui, dar, politicoasă, îl pofti să intre.

– Arăți complet extenuată, draga mea, spuse el amabil. A fost o seară foarte obositoare? El purta un halat peste cămașă și pantaloni și Allegra scoase un răsuflat de ușurare. Nu venise să repete eșecul primei lor nopți de căsătorie. Totuși, o urmă de dezamăgire își făcu loc în pieptul ei și ea se miră de reacțiile ei contradictorii.

– Sînt obosită, milord – Ian. Îl mîngîie pe Beau care traversă patul, pentru a-l cerceta pe intrus. El își îmbîrligă coada și mieună.

Absent, lordul întinse mîna să mîngîie animalul pe cap. Fața lui era serioasă și o privi pe Allegra drept în ochi. Ea înghiți nervos.

– Ai venit să-mi tragi o chelfăneală, Ian? Cred că o merit, dar te rog nu uita că eram disperată să salvez seara oricum s-ar fi putut.

Totul a mers anapoda, după cum bine știi.

– Percy a caracterizat picnicul un mare succes și pot spune că Knocky are o voce minunată. De fapt are stofă pentru un tenor excepțional.

– Nu ești supărat pe mine? El dădu din cap și zîmbi.

– Nu, de obicei consider seratele muzicale o adevărată plictiseală, dar nu-mi mai amintesc de cînd n-am fost atît de încîntat.

Allegra rîse ușurată.

– Deci n-o să te superi prea tare cînd bîrfele vor atinge urechile tale, mîine dimineață?

– Bîrfele sînt ca vîntul – își schimbă direcția în fiecare zi. El se sprijini de spătarul patului, privind insistent spre ea, iar Allegra fu conștientă de *deshabillé-ul* ei. Cămașa de mătase subțire nu ascundea prea mult de privirea lui ageră.

– Tu... ai de gînd să mă aperi contra bîrfitorilor? Să-mi iei partea?

– Da, așa intenționez. El se îndreptă spre ea, pînă cînd numai cîțiva centimetri îi despărțeau. Simți căldura virilă atotcuprinzătoare, iar inima începu să-și accelereze ritmul. Nu putea face nimic să se liniștească.

– Eu plănuiam o seară muzicală perfect inocentă și potrivită, șopti ea. Numai că...

– Ssst, nu mai repeta asta. A fost inițiativa ta de amfitrioană și încă una memorabilă. El sublinie cuvîntul *memorabil* și ea își închipui că se aștepta ca ea să inițieze și alte obligații de soție.

Ea crezu că va leșina sub presiunea sugestivă, înfocată, din ochii lui. El îi atinse bărbia, conturîndu-i maxilarul, își strecură mîna sub capul ei și îi cuprinse ceafa.

– Vino aici, Allegra, comandă el.

Ea scînci și făcu un pas mic spre el. El o sărută pe frunte.

O rază de soare nu ar fi putut să o ardă mai tare. Gîfîia, iar corpul îi deveni rigid de teamă. „Nu fi așa proastă", se certă ea. „Ești doar atît de atrasă de Wyndham. Nu poți nega asta." Stătea pe vîrful picioarelor și își ridică fața spre el. Strîngînd din ochii închiși de frică, ea aștepta ca el să o sărute pe gură. Ea auzi fîșîitul mătăsii frecîndu-se de corp în clipa în care el ridică și celălalt braț, pentru a o trage într-o îmbrățișare. Așteptare... așteptare, inima îi zvîcnea.

Fu zmucită din această vrajă în momentul

în care el scoase un țipăt și își lăsă brațele în jos.

Allegra deschise ochii mari și privi fix la pisoiul care se cățăra pe halatul lui Wyndham, intrînd în buzunarul voluminos al acestuia.

– Blestemat și afurisit! Mi-a înfipt zece ace în picior. El apucă pisoiul de ceafă, pe punctul să-l arunce în pat. Însă, Beau scoase un mieunat jalnic și Wyndham sfîrși prin a cuibări animalul la piept. Curînd, Beau se urcă pe umărul lui și se așeză acolo pentru a veghea, ca un sfinx negru, lumea înconjurătoare.

Coada lui era în siguranță, înfășurată în jurul gîtului lui Wyndham.

– Oh, Doamne, îmi pare rău, dar Beau nu știe să se poarte, spuse Allegra cu voce stinsă.

– Cred că nu este mai bun decît restul personalului, răspunse Wyndham cu răceală și frecă pisoiul pe piept. El, la fel ca mulți alții, a fost cules de pe stradă.

Allegra simți exasperarea lui și se trînti înapoi în pat.

– Îmi pare rău că nu m-am priceput în alegerea servitorilor. Mi-a fost milă de ei, n-am vrut să-i las să moară de foame. Nu am văzut

atîția oameni săraci ca la Londra.

El îi aruncă o privire enigmatică și înțelese că i se închisese o portiță în momentul în care pisoiul se urcase pe piciorul lui.

– O inimă slabă este, în același timp, un blestem și o binecuvîntare.

– Poate mai curînd un blestem, răspunse ea cu vocea de abia auzită.

El oftă și ridică pisoiul pe pat.

– O inimă slabă este mult mai de preferat decît una dură. Eu știu asta. Păși spre ușă. Noapte bună, Allegra.

Dimineața următoare, după micul dejun, Allegra așteptă cu nerăbdare ca bîrfele să ajungă la urechea ei. Pînă la mijlocul zilei nu auzise încă nimic, iar în jurul prînzului Giles năvăli din camera albastră de oaspeți și o tîrî în curtea împrejmuită cu zid, din jurul casei.

– Iată-te, surioară! Arăți încercănată. Wyndham ți-a tras o săpuneală pentru spectacolul de aseară?

– Nu, nu putea fi mai pașnic decît a fost, spuse Allegra. Privi fața adormită, bine dispu-

să a fratelui ei, ochii la fel de albaștri ca ai ei, părul – aceeași culoare castanie – poate ceva mai ondulat decît al ei.

– Distracția a fost grozavă! Eu nu prea mă omor după serate muzicale, mă adorm, dar petrecerea ta a fost ceva de care îmi voi aminti toată viața.

Allegra se plimba pe o alee pietruită care șerpuia printre rînduri de lalele și zambile, respirînd parfumul suav al florilor. Era cuprinsă de nervozitate, îngrijorată de reputația ei de gazdă, dar mai ales îngrijorată de senzațiile amestecate pe care Wyndham le trezise în ea. Ar fi vrut să poată explica atît entuziasmul cît și extraordinara durere din inima ei.

– Este grozav să fii la oraș, surioară! Oxfordul este plictisitor. El trecu de ea pe cărare și ajunse la un rondou în care erau două bănci din fier forjat, înconjurate de lalele roșii. El își trecu mîna prin păr, ca și cum era agitat.

– Credeam că îți place compania veselă a prietenilor tăi din Oxford. După cum spune tatăl vitreg, nu faci altceva decît să dai cu piciorul în păsări sălbatice.

El se opri în fața ei. Expresia veselă pe

care o avusese cu cîteva momente mai devreme fusese înlocuită cu una de îngrijorare.

– La naiba, surioară. Am intrat într-o mare încurcătură. Trebuie s-o rezolv.

Allegra mai adăugă o grijă la cele pe care le avea, deja.

– Doamne! trebuie să te descurci cu alocația pînă la sfîrșitul anului, Giles. Tatăl vitreg va fi foarte mînios.

– Sînt încurcat rău de tot, asta este realitatea. El respiră adînc. Acum trei săptămîni, am jucat la cărți restul alocației mele și am pierdut, surioară.

Allegra gemu exasperată.

– Oh, nu! Cum ai putut, Giles! Pinkney va fi foarte furios pe tine.

Ochii lui Giles se întunecară și el spuse sec:

– Domnul Pinkney nu va afla niciodată. În afară de asta, banii erau ai mei, lăsați de tata. Pinkney nu are nici un cuvînt în această privință.

– Te-ar putea retrage de la Oxford pentru această ispravă.

– Eu n-am să-i spun despre asta, dacă nici tu nu îi spui. Giles îi aruncă o privire întrebă-

toare. N-o să mă pîrăști, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu, spuse ea înțepat. Eu nu sînt bîrfitoare. Dar ce ai de gînd să faci, ca să ieși din încurcătură?

Giles îi luă mîna și o trase pe una din bănci. Soarele le încălzea fețele și scotea în relief trăsăturile lui Giles. Fiecare cută a feței lui arăta disperarea.

– Am speranțe că tu îmi vei împrumuta suma, surioară. Doar ești măritată cu Wyndham care are suficientă avere să-mi acopere acest debit.

– Eu... aș vrea foarte mult să te ajut, dar realitatea este că mi-am cheltuit deja alocația trimestrială pe care o am. De fapt, nici nu știu cum am să mă descurc pînă la sfîrșitul verii. Oh, Giles, am fost așa de risipitoare!

– Cere-i lui Wyndham mai mulți bani.

Allegra se chirci la gîndul de a fi nevoită să-i spună lordului că a fost atît de risipitoare. De altfel, el o sfătuise să dea dovadă de simț economic.

– Ce să facem oare? Nu am nici măcar un fulg pe care aș putea zbura.

Giles își luă capul în mîini și își puse coatele pe genunchi. Tot trupul lui arăta disperarea;

iar Allegra își dorea să nu fi cheltuit atîția bani pe cadouri și fleacuri. Jenată de faptul că, cheltuise enorm pentru redecorarea salonului de muzică, ea folosise o parte din alocația ei personală pentru a plăti panourile scumpe din brocat pe pereți.

– Sînt ruinat. Sînt mort, spuse Giles pe un ton funest.

– Mort? Te înconjuri cu persoane care ar vrea să vadă mai curînd un om mort, decît să amîne plata datoriei?

– Surioară, nu mă aștept ca tu să înțelegi codul unui gentleman, dar datoria la jocul de cărți trebuie achitată imediat.

– Ai spus că ai jucat acum trei săptămîni. Allegra își frecă tîmplele, simțind un început de migrenă. Nu prea înțeleg.

Giles își lovi genunchiul cu pumnul.

– Am fost un prost, surioară. El își îndreptă ochii tulburați spre ea și Allegra știu că va urma ceva și mai rău. Giles obișnuia să își spună boroboațele în etape.

– Nu sînt sigură că vreau să te mai ascult, spuse ea încet, trăgîndu-se într-o parte.

– Te am numai pe tine, surioară! strigă el. La cine m-aș putea duce în disperarea mea?

Aici avea, desigur, dreptate. Nu putea merge la mama pentru sfaturi, nici să o abordeze pe mătușa Irene pentru necazuri bănești. Nu se putea, pur și simplu.

– Foarte bine, povestește-mi totul.

El trase adînc aer în piept și își răvăși părul.

– Ei bine, mi-am pierdut ultimii bani la Winky Alverton. Nu pot să scap de tipul asta. Un adevărat papagal.

– Asta ți se potrivește, întrerupse Allegra. Ar putea să aibă ceva milă.

– Allegra! strigă el revoltat. Dacă nu plătesc pînă la sfîrșitul zilei de mîine, reputația mea va fi terminată. După asta, nimeni n-o să mă mai ia în serios. În plus, s-ar putea ca Winky să mă provoace. Pistoale, la răsăritul soarelui, știi.

– Duelurile sînt ilegale, spuse Allegrea cu severitate. N-o să te încurci cu astfel de scheme.

– Nu... i-am plătit datoria lui Winky împrumutînd de la creditori.

Allegra scoase un geamăt, gata să leșine. De cîte ori auzise de la Pinkney care predica despre nenorocirile aduse de acești rechini, care împrumutau bani?

– Cum ai putut,Giles?

– Este o problemă foarte încurcată, surioară. Acum ei mă urmăresc. Ei au trimis un individ după mine la Londra ca să obțină prima plată, iar eu nu sînt pregătit să-i înmînez suma.

În ciuda frazelor trunchiate, Allegra putu descifra veștile groaznice.

– Ce se va întîmpla dacă te găsesc?

– Nici nu vreau să știu! Presupun că am să stau aici, pînă cînd o să plece, spuse Giles mohorît. Acest bătăuș, probabil că n-o să îndrăznească să bată la ușa lui Wyndham și să ceară să mă vadă. Dogwood o să-i comunice că nu sînt disponibil.

– Va trebui să plătești datoria celor care te-au împrumutat. Dacă nu ieși imediat din această încurcătură, ei te vor trage și mai mult în jos. Pinkney mi-a povestit despre dobînzile extraordinar de mari pe care le cer. Ea căută în mintea ei o soluție pentru această încurcătură. Unul din prietenii tăi ți-ar putea da un ajutor bănesc pînă cînd ieși din asta.

– Și ei sînt la fel de înglodați în datorii ca și mine, dar nici unul nu a fost atît de neghiob să... El se întrerupse și începu să meargă înainte și înapoi. Cum am putut fi atît de prost...!

Allegrei îi venea greu să înțeleagă profunzimea necazurilor pe care oamenii le purtau sub stratul însorit, placid al acestei zile de primăvară. Mută, ea își privi fratele care se mișca, cuprins fiind parcă de demoni.

– Trebuie să mă ajuți, imploră el.

Unsprezece

– Giles, trebuie să-l rogi pe Wyndham să-ți facă un împrumut, spuse Allegra cu fermitate.

Giles se eschivă.

– Nu-l cunosc prea bine. În plus, nu este genul care să-i privească cu bunăvoință pe jucătorii de cărți. Nu aș vrea să apar-ca un adevărat ticălos în ochii lui. El apucă mîna Allegrei și i-o strînse implorator. Tu vrei să arăt ca un adevărat fanfaron? Wyndham nu va avea respect pentru mine, dacă va afla asta.

Allegra își mușcă buza de jos.

– Cred că ai ceva dreptate, spuse ea, gîndindu-se la spiritul cumpătat al soțului ei. Dar, poate a făcut și el aceleași lucruri cînd era mai tînăr. S-ar putea să înțeleagă.

– Este un tip cu prea multe principii, dacă mă înțelegi tu pe mine, explodă Giles. Cu ochii ăia infernali ai lui mă face să mă simt un nimeni.

– În mod cert, prefer un bărbat cu principii decît un cartofor fără scrupule, spuse Allegra caustic.

– O să-ți dea parale, surioară. Știu că o va face. O să-ți țină un discurs cîteva minute, dar n-o să te distrugă pentru asta. O să scoată banii – nu este așa zgîrcit ca Pinkney.

– Cît... Allegra își ținu respirația.

– Două mii de lire sterline.

– Două mii...? Deși nu leșinase niciodată, asta părea să se întîmple pentru prima oară, gîndi Allegra, în momentul cînd simți că lumea începe să se învîrtească în jurul ei, într-un ritm amețitor. Vederea i se întunecă și simți că fierea i se urcă pînă în gît. Își deschise evantaiul și începu să-și facă vînt cu vigoare. Încercînd să spună ceva, ea deschise gura, dar nu

ieși nici un cuvînt.

Fața palidă a lui Giles deveni mai îngrijorată, privind-o.

– Nu te ambala așa tare, surioară. Faptele sînt fapte și nu pot face nimic să mai micșorez suma datorată. Adevărul este că aceasta crește zilnic.

– Va trebui să plătești integral suma, altfel nu vei scăpa niciodată de cei care împrumută, cobi Allegra în clipa în care își găsi graiul. Amețeala începea să-i treacă și ea înțelese că pînă la urmă nu va leșina.

– Știu. De aceea este atît de important să-l abordezi pe lord cît mai curînd posibil. Giles o ridică în picioare. Nu avem timp.

Nu era altă soluție decît să se destăinuiască lui Wyndham și să-i ceară sfatul. În mod sigur, o va disprețui cînd va afla că și-a cheltuit toată alocația. Nu că ar fi acoperit datoria lui Giles... departe de asta. Dar...

După ce-i aruncă o privire fratelui ei, intră în casă – de abia putea merge. Îi luă cîteva minute, pînă ce ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul din interior și așteptă, gîndindu-se cum să abordeze subiectul cu soțul ei.

Îl găsi pe Knocky în hol. Fața lui avea un aer mohorît.

– Ce s-a întîmplat Knocky? întrebă Allegra, uitînd pentru moment necazurile cu Giles.

– Stăpînul mi-a tras o săpuneală pentru aseară. N-ați mai auzit așa ceva. Urechile mele încă nu și-au revenit.

Ea aruncă o privire spre ușă, observînd că Francis și Xerxes erau la posturile lor, privirile lor fiind la fel de întunecoase ca ale lui Knocky.

– Îndrăznesc să spun că lordul era foarte furios.

– Dar el este și foarte distant, furia lui era foarte rece. Mi-a dat adevărați fiori, fără îndoială.

– Și o meritai. Lordul ar fi putut să te izgonească, fără o lețcaie în buzunar. Gîndul la bani îi întoarse atenția înapoi, la problema ei. Lordul este în bibliotecă?

– Da, milady. Knocky mergea liniștit, nu săltăreț, ca de obicei, în fața ei, spre ușa care ducea la cușca leilor. Picioarele îi tremurau atît de tare, încît de abia se putea mișca. Cu greutate, ea alungă impulsul de a fugi și a se

ascunde în dormitorul ei. Cu cît ataca mai devreme problema, cu atît se va rezolva mai curînd. Nu era nevoie să-și mai prelungească durerea.

– *À propos,* Knocky, de unde ai învățat să cînți la pian?

– Am cîntat la orgă la Biserica Cripplegate și am cîntat și cu vocea. M-a învățat custodele, spuse Knocky plin de importanță.

Knocky deschise ușa și se dădu într-o parte. Ea înghiți nervos.

– Wyndham? Poți să-mi acorzi un minut? spuse ea, cu voce tremurîndă.

El se ridică de pe scaunul din spatele biroului și îi veni în întîmpinare, zîmbind.

– Desigur. Lucram numai la contabilitatea asta plicticoasă. Compania ta este binevenită.

Allegra intră, iar ușa se închise în urma ei, cu un țăcănit. Era într-o celulă de închisoare și nu mai avea nici o scăpare.

– O dimineață frumoasă, spuse ea, ca să deschidă conversația.

El veni spre ea, cu zîmbetul pe față. O sărută pe obraz, iar parfumul săpunului lui îi intră în nări. Mîna lui era caldă în jurul ei și o apucă

de parcă ar fi fost o stîncă pe o mare agitată.

– Este o surpriză plăcută, spuse el. Nu m-ai vizitat pînă acum în această încăpere.

Era adevărat. Amețită, Allegra văzu pereții cu rafturi de cărți și fotolii confortabile, din piele, de lîngă șemineu. Covorul oriental vechi dădea un aer plăcut camerei, după cum dădeau și coniacul și cărțile vechi.

– Întotdeauna trebuie să fie o primă dată, spuse Allegra.

– Aveam senzația că ai rețineri în a-mi face vizite aici.

Allegra privi în altă direcție.

– Nu voiam să deranjez.

– Prostii! Nu ești un intrus în viața mea, ci mai curînd cu scopuri de diversiune. El zîmbi și Allegra își dori să poată să-și pună brațele în jurul lui și să-l îmbrățișeze.

El arăta elegant în pantaloni bufanți și o haină de casă la două rînduri. Oglesby îi aranjase părul, iar bărbia lui era proaspăt rasă. Într-un cuvînt, arăta foarte atrăgător și inima începu să-i bată mai repede. Misiunea ei era imposibilă. Nu putea suporta ideea de a vedea că plăcerea ei era înlocuită de dezgust, în

momentul în care ar fi abordat tema.

– Este ceva anume despre care ai dori să discuți cu mine? întrebă el, blînd.

Ea privi numai spre podea, incapabilă să dea glas problemelor ei – sau de fapt ale lui Giles, căci nu se îndura să dea în vileag apucăturile risipitoare ale fratelui ei.

El se întoarse la birou și așteptă ca ea să se așeze pe celălalt scaun, înainte de a se așeza și el.

– Allegra, vrei să discuți despre proiectele de renovare? Tocmai mă uitam prin facturi, și mă gîndeam că sînt cam piperate. Totuși, îmi dau seama că este nevoie disperată de renovare a camerelor.

Allegra tresări.

– Vrei să insinuezi cumva că eu cheltui prea mult?

El zîmbi amabil.

– Nu, nicidecum. Pur și simplu nu mi-am dat seama de întinderea acestor reparații. Trebuie să analizăm mai exact aceste cheltuieli. Nu că țin socoteală pentru fiecare bănuț cheltuit pentru casă, dar nu vreau ca muncitorii să profite de vîrsta ta fragedă și să-ți sugereze să cumperi ce este mai scump și care, poate, nu este de cea mai bună calitate.

Simțindu-se complet vinovată, Allegra privi în toate părțile, numai spre soțul ei, nu. Cum ar fi putut să mai ceară un avans pentru alocația ei?

– Înțeleg. Voi încerca să fiu mai atentă în viitor.

Menționarea vîrstei ei fragede ar fi putut să-i declanșeze furia, dar lordul avea dreptate, nu-i așa? Ea de abia ieșise de pe băncile școlii și trebuia tratată ca atare. Pe fața lui era o urmă de zîmbet indulgent, răbdător. El n-o vedea niciodată altfel, decît ca pe o soră mai mică.

– Sper că ai dormit bine, draga mea? A fost de altfel o adevărată revoluție noaptea trecută.

Allegra se așeză pe marginea scaunului, mototolind între degete o cută a rochiei din muselină verde.

– Am dormit ca un nou născut, minți ea.

– I-am auzit vocea lui Giles în grădină. Trebuie să se întoarcă imediat la Oxford?

– Nu... mai stă cîtva timp la Londra. Sînt foarte bucuroasă să-l văd, dar... gura Allegrei

înțepeni cînd îl văzu pe Wyndham în cealaltă parte a biroului. Cum ar fi putut să abordeze problema datoriilor lui Giles? Acum era momentul potrivit, dar o rușine profundă era în sufletul ei, și ea nu găsi curajul să abordeze dezonoarea fratelui ei – și a ei însăși.

– Dar...? De ce simt o notă de teamă în vocea ta?

Allegra trase aer în piept.

– Milord! Ian... eu mi-am administrat prost alocația mea. Toată. Ea se strînse ca și cum s-ar fi așteptat la o severă mustrare, dar buzele lui se deschiseră într-un zîmbet asimetric.

– Presupun că ai dat prea multe pomeni și ai cumpărat prea multe cutiuțe pentru prizat, spuse el cu un oftat de resemnare. Generozitatea este foarte lăudabilă, Allegra, dar trebuie să înveți să-ți ții ordine în problemele financiare.

Ea își coborî privirea, umilirea îi ardea obrajii.

– Crezi că îți ajung o sută de lire?

Ea ar fi vrut să strige „două mii" dar suma era ridicol de ridicată chiar și pentru a o menționa. În ochii ei o sută de lire era o mică ave-

re și nu putea cere mai mult. Imaginea vie a unui creditor îmbrăcat într-un voluminos palton negru, cu un zîmbet sinistru, înfruntîndu-l pe Giles pe o alee întunecată, aproape o făcu să izbucnească în plîns.

– Văd că ești foarte tulburată, spuse Wyndham în continuare. Nu este nevoie să suferi asemenea remușcări, draga mea.

– Mulțumesc, Ian. Ești foarte înțelegător.

– Ei bine, întrucît sîntem într-o asemenea armonie unul cu celălalt, cred că este momentul cel mai potrivit să-ți fac un alt cadou. El merse la un dulăpior și deschise un sertar. După ce scoase o cutie mare plată, se întoarse spre Allegra cu un zîmbet.

Ea aștepta emoționată ca el să dezvăluie surpriza.

– Nu știu cînd va fi momentul potrivit să-ți dau asta, Allegra, așa că ți-l dau acum. A aparținut mamei mele, iar înainte de asta tuturor conteselor de Wyndham în ultimii trei sute de ani. El stătea în fața ei și deschise capacul. Minunata strălucire a briliantelor mari, o făcu să scoată un țipăt de surpriză.

– Briliantele Wyndham. Montura veche pă-

rea prea pompoasă, potrivită mai curînd pentru o matroană.

Allegra atinse cercul de giuvaeruri tăiate în formă de trandafiri, care se micşorau ca dimensiune spre închizătoare.

– În mod sigur, sînt prea mărețe pentru mine. Intimidată, nu putea decît să privească fix la averea de briliante. Fiind crescută la o moşie de țară, avea gusturi destul de simple. Colierul de safire, brățara pe care Wyndham i-o dăduse, un lanț subțire de aur, cu un pandantiv de opal şi trifoiul ei de aur cu patru foi, alcătuiau toată colecția ei de bijuterii.

– Nu trebuie să le porți foarte des, dacă nu vrei. Dar la ocazii grandioase, sînt accesorii perfecte, nu crezi?

– Cred că da, spuse Allegra cu îndoială, dar acceptă cutia de piele. Ea continua să privească la briliante, pînă cînd acestea începură să joace ca o masă de fulgere de lumini albastre. Pur şi simplu îți tăiau respirația.

Degetele lui lungi scoaseră colierul din catifeaua neagră.

– Trebuie să-l încerci.

Allegra nu dorea acest lucru, dar se su-

puse, ridicîndu-se în picioare în fața lui, astfel ca el să-i poată prinde pietrele reci, în jurul gîtului. Slavă Domnului că avea un gît lung care putea etala un astfel de colier greu, gîndi ea. Răsuflarea caldă a lui Wyndham îi mîngîie ceafa, iar ea făcu un pas în față.

El chicoti ironic.

– La naiba, prostii. Nu aveam intenția să iau o bucățică din ceafa ta.

– Eu... nu mi-a fost frică de asta, spuse ea, pipăind colierul.

– Atunci de ce te-ai speriat? întrebă el într-o voce catifelată şi se apropie de ea cu un pas.

– Nimic, absolut nimic, milord – Ian.

– Poate că te gîndeai la ceva mult mai sinistru decît la o muşcătură? Stătea atît de aproape, încît îi putea vedea liniile din jurul gurii. Tresări surprinsă cînd el o trase într-o îmbrățişare puternică. O sărutare, dar nu pe gît, ci pe buze. Asta nu înseamnă că nu am fost tentat să gust gîtul tău vulnerabil, dulce soție.

– Ian... începu ea cu o voce stinsă.

Fără altă introducere, el îi prinse buzele tremurînde într-o sărutare pătimaşă, care îi a-

morți toate simțurile. Nu fusese niciodată atît de șocată, și totuși ceva se trezi la viață în străfundurile ei, ca o arșiță extraordinară care se transmise în spirală și îi invadă partea inferioară a trupului. Niciodată pînă acum, nu mai fusese străbătută de astfel de senzații.

Ea împinse fără vlagă pieptul lui puternic în timp ce limba îi explora interiorul catifelat al gurii. Strînsoarea lui deveni mai fermă, ca și cum lupta ei l-ar fi obosit. Sărutarea lui se adînci, declanșîndu-i un val de senzații febrile, pe care nu le mai putea suporta. Fără sprijinul lui, ar fi căzut pe covor.

Cînd el își îndepărtă fața de lîngă ea, Allegra abia mai găsi puterea să respire.

Privirea lui se întunecă, fixată pe buzele ei, cu o expresie de incredulitate și... teamă? Nefiind sigură cum să reacționeze, ea se retrase ușor. El sări într-o parte, ca și cum ar fi fost pălmuit și ea se întrebă ce anume a determinat această reacție bruscă. O roșeață se întinse pe obrajii lui. Oare era stînjenit? se întrebă ea, dintr-o dată amuzată.

Ochii lui luciră, iar el își drese glasul.

– Briliantele sînt frumoase, dar această

rochie nu le pune în evidență.

Allegra își aminti că purta o rochie de muselină sobră, închisă la gît. Un decolteu adînc, un bust rotund, ar pune în valoare nestematele, iar ea nu se putea lăuda cu o dotare prea proeminentă.

Ca o rază de căldură, privirea lui o învălui din cap pînă în picioare.

– Să le porți odată, spuse el pe un ton de concediere.

– Da, Ian. Mulțumesc. Ea se împiedică într-o cută a covorului, cînd se grăbi să iasă. Făcînd o ieșire nedemnă, se blestemă pentru stîngăcia ei.

Giles dădea tîrcoale pe hol, studiind ostentativ portretele anoste ale strămoșilor Wyndham. De cînd era Giles interesat de artă? Niciodată. El se smulse cu ușurință din studiul lui profund și o acostă pe Allegra.

El o întrebă pe ton scăzut, repezit:

– Ce a spus Wyndham? Ți-a dat banii?

Allegra își aminti de nereușita ei de a aborda această temă. Acum era prea tîrziu.

– El... bine, nu i-am putut cere o sumă de bani atît de enormă, Giles! spuse ea tot în

șoaptă și privi spre servitorii nemișcați de lîngă ușă. Să mergem în salonul albastru.

Ea îl trase pe fratele ei în salonul alăturat, care primise numele de la predominanta culoare albastră a decorului. Dădea impresia de eleganță rece, fiind în acord cu teama rece din sufletul Allegrei. Aceasta simțea nevoia de a analiza ciocnirea excitantă cu Wyndham, dar problemele lui Giles aveau întîietate.

– Ce să fac? gemu Giles și se trase de buclele lui castanii. O să fiu dezonorat.

– Ești deja dezonorat, Giles, sublinie Allegra cu o oarecare asprime. Vino, să ne așezăm și să încercăm un plan care să te salveze.

– N-ai putea să-i spui lui Wyndham că ai nevoie de fonduri pentru a curăța portretele din hol sau ceva asemănător?

– Dar va trebui să-i arăt și rezultatele. În plus, a fost cam deranjat de suma mare pe care am cheltuit-o pentru salonul de muzică. Va fi foarte atent la notele de plată, știu asta.

– Este mai afurisit ca domnul Pinckney, explodă Giles.

– Nu, nu este! Wyndham este numai grijuliu; nu este zgîrcit. Allegra voia să-și apere soțul.

Giles o privi dur, cu o expresie sălbatică în ochi.

– Nu este decît un singur lucru de făcut, surioară. Va trebui să amanetezi ceva pe care să-l poți recupera mai tîrziu. El se uita semnificativ la colierul ei de briliante, pe care încă îl mai avea în jurul gîtului.

Ea scoase un geamăt.

– Sper că nu te gîndești la briliantele Wyndham? Sînt o adevărată avere. Wyndham tocmai mi le-a dăruit.

– Ar acoperi tocmai bine debitul. Nu am face decît să împrumutăm o sumă rotundă de două mii de lire sterline în schimbul colierului.

Allegra se uita la el șocată.

– De la cine?

El se foi pe canapea lîngă ea și își ciufuli mai tare părul.

– Am relații. Lasă asta în seama mea.

– Dacă fac asta, s-ar putea să nu mai văd briliantele niciodată, spuse ea mohorîtă. Nu... va trebui să lași totul în seama mea și apoi vom vedea.

El se îmbujoră și se zvîrcoli și mai tare.

– Ei bine, există o anumită doamnă pe care o vizitez. Este o femeie bogată, are o casă... el se opri brusc și aruncă o privire sălbatică spre Allegra.

– Casă? Ce fel de casă? Un hotel?

– Ahh, da... un hotel respectabil. Este prietena mea de doi ani și ea mă va ajuta, sînt sigur.

Allegra își îngustă ochii întrucît suspiciunea își făcu loc în sufletul ei.

– Atunci de ce nu te ajută de la început? De ce nu te-ai dus direct la ea?

– Ea... ei bine... are nevoie de un depozit cu chirie, bineînțeles. Afacerile sînt afaceri. Ochii lui priveau pofticioși la colierul de briliante. Ea va avea multă grijă de nestemate pînă cînd fac rost de bani să-i plătesc și să recuperez colierul.

– Și cum o să reușești să rezolvi asta? Allegra avu o senzație de leșin de la stomac și știu că ar fi preferat să nu audă răspunsul lui vag.

– Oh... am să mă descurc. Nu-ți face griji. Ca și tine, am fost binecuvîntat cu un deosebit

noroc.

– Norocul nu-ți aduce în mod necesar și fericirea sau ceea ce îți dorești, spuse ea cu înțelepciune.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Trebuie să recunoști că norocul te-a adus în situația în care te afli astăzi! Wyndham nu s-ar fi uitat de două ori la tine – îmi cer scuze, surioară – dacă nu ar fi fost acea idee nebunească a ta de a fugi de acasă.

– Poate, dar aș fi preferat fericirea în loc de noroc, spuse ea, gîndindu-se la dificultatea de a fi Contesa de Wyndham. Nu eram chiar potrivită pentru această poziție în societate.

– O să te obișnuiești cu asta și acum, gata. Giles se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

Allegra îl privi și speră că el va învăța din această situație cumplită, dar se îndoia.

– Cred că Wyndham nu va simți lipsa briliantelor timp de cîteva săptămîni, dacă crezi că atîta va dura pînă vei rezolva afacerea. Nu pot accepta însă lipsa lor din casă pe un termen nedefinit.

Fața lui Giles se lumină.

– Ești un înger! Știam că mă pot baza pe tine să mă ajuți în această încurcătură, surioară. N-am să uit ajutorul tău.

Și hotărîră astfel: Allegra păstră briliantele în jurul gîtului timp de cincisprezece minute, apoi dispărură în buzunarul lui Giles și ea se rugă să le vadă din nou, curînd. Nu va putea închide ochii, pînă cînd acestea nu vor fi din nou sub acoperișul lui Wyndham, puse sub cheie.

Doisprezece

Giles se întoarse a doua zi, cu vestea că colierul se afla în mîinile capabile ale unei anumite doamne Sally Spinks, o doamnă care avea mai multe calități, după cum o informă el pe Allegra.

– I-ai plătit pe cei care îți dăduseră împrumutul? întrebă ea, îngrijorată.

– Da, aseară tîrziu. Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru asta, surioară. De îndată ce voi face rost, de fonduri, am să fiu cît se poate de cuminte la masa de jos de la Brook's. În mod

sigur voi cîştiga...

Allegra îşi duse mîinile la urechi ca să nu mai audă cuvintele care aveau menirea să o liniştească. Nu se putea aştepta la ceva bun de la jocurile de noroc.

– Nu mai vreau să aud despre asta! În plus, nu voi mai accepta o altă notă de plată, chiar dacă o să-ţi pierzi şi cămaşa de pe tine la masa de joc. Nu am de gînd să te mai scap din altă încurcătură financiară!

– Nu este nevoie să te ambalezi aşa, surioară.

– Sper că ai învăţat o lecţie din asta. Cu mîinile pe şolduri, ea se încruntă la el. Dacă nu te-aş fi ajutat eu, acum ai fi fost încă în cea mai adîncă disperare.

– Ai dreptate. Am învăţat din greşelile făcute. N-o să mai fiu niciodată aşa nechibzuit. Giles îi aruncă un zîmbet nervos. Allegra se temea că eforturile ei de a-l aduce pe drumul cel bun eşuaseră. Un leopard să-şi schimbe petele, nu-i aşa? Ea atinse medalionul, întrebîndu-se dacă un trifoi cu patru foi aducea într-adevăr noroc, după cum îi era faima.

O săptămînă mai tîrziu, Wyndham se pregătea pentru balul Ducesei de Newberry. Se lupta cu nodul legăturii de la gît, iar în spatele lui, Oglesby îi peria cel mai bun frac din satin, culoarea manganului. Ciorapii albi de mătase îi umezeau picioarele, iar el detesta pantalonii pînă la genunchi, care îl făceau să se simtă ca un adevărat filfizon.

Nu că ar fi dorit foarte mult să participe la acest bal, dar îi promisese Allegrei să o escorteze şi nu voia să nu-şi respecte promisiunea. În special faţă de soţia sa, la care ajunsese să ţină mai mult decît îşi închipuise că este posibil. Ea dădea dovadă de atîta grijă şi duioşie, încît era greu să nu ţină la ea. În plus, casa mohorîtă căpătase un aer primitor, vesel. Allegra avea relaţii bune cu servitorii, care îşi arătau aprecierea făcînd casa să strălucească de curăţenie. Arome delicioase dinspre bucătărie îşi făceau drum de-a lungul pereţilor impunători. Toţi păreau să fie fericiţi, făcîndu-şi cu zel treburile – toţi cu excepţia lui Dogwood, care umbla în permanenţă cu o expresie îndurerată pe faţă, datorată prezenţei o-

braznice a lui Knocky. Schimbarea în bine se datora tinerei și timidei stăpîne. Wyndham rîdea în sinea lui. Mierea atrăgea mai multe albine decît oțetul, și nimeni nu avea mai multă bună dispoziție decît Allegra.

Asta era, cu bunătate adusese viață în această casă și îi alinase durerea din inimă. Dacă se gîndea bine, în ultima săptămînă gîndurile lui nu se prea îndreptaseră spre Justine. Această constatare îl însufleți și o viață nouă, ca o briză de primăvară, începu să-i treacă prin vene.

– Oglesby, gulerul acesta este foarte bun. Tocmai potrivit de apretat. Credeam că sînt condamnat pentru veșnicie să port gulere care să-mi facă răni la gît.

Oglesby oftă.

– Nu știu de cîte ori i-am spus spălătoresei în legătură cu apretul, dar fără folos.

Wyndham ridică din sprîncene și termină de periat părul în oglindă.

– Atunci, ce ai făcut să o convingi să-și schimbe stilul?

– Nu eu, milord. Contesa a avut un cuvînt de spus personalului cînd a observat necazurile dumneavoastră cu apretul.

Wyndham scoase un hohot de rîs.

– Este o mică gospodină foarte pricepută, nu-i așa?

– Oh, nu, milord, o adevărată castelană. Ea știe cum să facă pentru ca toți, inclusiv personalul, să se simtă bine.

Lordul puse peria jos, iar valetul îi aranjă haina peste umeri.

– Îndrăznesc să spun că, deși este foarte tînără, a reușit să învețe rapid aceste lucruri, Oglesby.

– Unele doamne au un talent înnăscut pentru asta, milord.

– Ea a reușit să facă din această casă tristă un adevărat cămin, Oglesby. Cred că servitorii nu se pot plînge, nu?

Fața serioasă a lui Oglesby se lumină.

– Oh, nu, milord. Ceilalți o plac foarte mult pe noua stăpînă, la fel ca mine.

Încălzit de aceste cuvinte, lordul se asigură că centura de mătase albă nu avea cute. El își atîrnă două lanțuri de aur pentru a înviora ținuta. Apoi coborî pentru a aștepta apariția soției sale.

În bibliotecă își puse dintr-o sticlă un pahar de coniac. Nu-și putea aminti de cînd nu se

mai simțise atît de liniștit, în orice caz nu de cînd Justine îl respinsese. Închizînd puțin ochii pentru a se apăra de durerea familiară ce o simțea de cîte ori se gîndea la ea, fu ușurat să constate că nimic nu se întîmplă. Justine... în ultimul timp devenise ca o viespe, iar ochii ei aveau o expresie dezorientată, în timp ce trecea de la distracție la alta. Zbura ca o molie, fluturîndu-și aripile în plăceri prea strălucitoare. El simți că prima lui logodnică era nefericită și o suspecta că suferea de aceeași maladie ca el, de inimă zdrobită. Ar fi trebuit să fie încîntat că suferea, dar nu putu găsi decît compasiune în inima lui.

Gîndurile lui se întrerupseră brusc cînd Xerxes deschise ușa pentru Allegra. Ea năvăli înăuntru, purtînd o rochie de bal crem, brodată cu perle, care se mișca seducător în jurul gleznelor ei, în timp ce se apropia de el cu un surîs. Părul îi era ridicat într-o coroană de bucle și piepteni cu perle strălucitoare, iar în jurul gîtului purta un lanț cu un pandantif de opal. Trifoiul de aur era prins pe corsaj, discret. Frumusețea ei inocentă îi tăie respirația. Oare nu părea ea cu cîțiva ani mai în vîrstă decît în ziua nunții? Imposibil. Nu trecuseră

decît cîteva săptămîni de atunci.

– Ești extrem de atrăgătoare, spuse el cu sinceritate și îi sărută mîna. Ai vrea un pahar de vin înainte de a pleca?

– Da... ar fi bine. Mi-ar prinde bine, ca să-mi mai potolesc nervii.

El turnă sherry într-un pahar de cristal și i-l întinse.

– Ești îngrijorată din cauza balului?

– Ducesa este o persoană foarte suspusă, nu-i așa? Aproape la fel de suspusă ca Regina.

– O doamnă în vîrstă cam arțăgoasă, dar este distractivă. O călăreață neînfricată. Obișnuia să participe la vînători, călărind la fel de bine ca orice bărbat.

– O să mă dezaprobe, spuse Allegra sorbind nervos din vin.

– Prostii! Toată Londra vorbește încă despre acea seară muzicală. Ai avut un succes instantaneu cu acea distracție neobișnuită.

Allegra făcu o mutră.

– Da, acum port epitetul de Lady Wyndham cea excentrică, sau cea originală.

Buzele lui schițară un zîmbet.

– Eu aș prefera „Cutezătoarea Lady Wynd-

ham".

Allegra surîse și ea cu reproș.

– Asta este ceea ce se vorbește la cluburi?

El aprobă din cap și ridică paharul. Făcu cu ochiul.

– Sînt mîndru.

– Îți sînt recunoscătoare că nu ești arțăgos, Ian. M-am gîndit la început că ai nasul cam pe sus, spuse ea.

– Îți apreciez sinceritatea, spuse el plat. Dar îmi place să cred că totuși am o slabă urmă de simț al umorului. Îndrăznesc să spun că serata muzicală și picnicul care a urmat au atins această neînsemnată parte a personalității mele.

– Aș spune că ai chiar un mare simț al ridicolului, zîmbi ea cu cochetărie, iar lordul clipi puternic. Tînăra lui mireasă se transforma cu rapiditate într-o femeie atrăgătoare.

– Sînt bucuros că îmi apreciezi valoroasele calități, care sînt atît de puține, murmură el, luptînd cu dorința de a o lua în brațe.

– Te subapreciezi, milord. Calitățile tale sînt de aur.

– Iar tu ești un briliant de prima calitate. El avansă un pas spre ea.

– Inima mea se scufundă ca o piatră, o simplă rocă de cristal, șopti ea în timp ce o urmă de teamă îi trecu peste față.

– Îți este frică de mine? Asta vrei să-mi spui? întrebă el cu o voce gîtuită. Doamne, o mulțime de emoții amenințau să-l copleșească.

– Nu... da, poate puțin.

– Nu este nevoie să-ți fie. El atinse o buclă mătăsoasă rebelă. Acest sentiment poate să fie chiar plăcut, dacă-l lași să iasă la suprafață.

– Pinkney spunea că astfel de emoții sînt indecente pentru o tînără.

El chicoti.

– Domnul Pinkney a ieșit din calea ta, Allegra. Definitiv. Ce știe el despre astfel de sentimente?

Allegra rîse înfundat.

– El știe pe loc despre „scăderea" valorii stocurilor sale.

– Adică, atît cît poate cădea inima lui – spre bogăție, spuse Wyndham. El nu are habar de sentimente mai nobile.

– Dar tu? șopti Allegra.

Ea părea că-și ține răsuflarea, ochii ei fixați

pe ai lui ca două safire strălucitoare. Da! voia el să strige. „Am cunoscut cele mai înalte culmi de euforie și cele mai adînci stări de disperare." El nu rosti nimic din acestea, ci se întoarse ușor într-o parte. Era conștient de fericirea crescîndă din interior. Voia să fie sigur că Allegra era sursa acestei senzații, înainte de a rosti ceva ce ar fi putut regreta mai tîrziu.

– Sper, spuse el neutru. El merse spre birou și trase un sertar. Am ceva pentru tine pe care l-am păstrat pentru această ocazie. El o privi, văzu întristarea feței ei ca și cum ar fi fost un trandafir care se deschide la lumina soarelui și apoi se închide în momentul în care se lasă întunericul. Era oare posibil ca soția lui să se fi îndrăgostit de el? Această întrebare îl lovi ca un pumn și se clătină sub impact.

Allegra îi studie fața amuzată, dorindu-și să poată citi gîndurile care îi treceau prin cap. Inima ei începu să bată mai accelerat și se disprețui pentru faptul că adusese în discuție un subiect care nu făcea decît să-i aducă aminte de durerea lui. Bineînțeles că cunoscuse și sentimente mai nobile. „Justine." El

fusese îndrăgostit de ea și probabil încă mai era. Cunoscuse fericirea cît și durerea și Allegra se familiarizase ea însăși cu această durere, pentru că exista ca un ecou și în inima ei. Atîta timp cît Justine era între ei, vor rămîne niște străini politicoși.

– Uite, este numai un fleac.

Allegra primi un evantai, din fildeș sculptat, modelul era atît de complicat și delicat săpat în os încît părea la fel de transparent ca o foiță. Ea scoase un strigăt de uimire.

– Este superb. Ea îi studie fața. De ce? nu este ziua mea de naștere.

– Nu, dar mi-ai făcut viața cu mult mai ușoară și acesta este un semn de a-mi arăta aprecierea. Este numai un fleac fără valoare.

– Mulțumesc.

– Sper să-l folosești astă seară. Stătea atît de aproape de ea încît putea simți căldura trupului său. Inima îi zvîcnea și ea se gîndi dacă picioarele o mai puteau susține mult timp. Mai ales că el îi aruncă acel zîmbet leneș, însoțit de o mulțime de sugestii.

El atinse ușor medalionul de aur.

– Ce ascunzi acolo? O miniatură a unui iubit din copilărie?

Căldura din trup se deplasă pe faţă.

– Nicidecum! Aparţinea bunicii din partea tatălui, un dar de nuntă, cred. Ţin acolo un trifoi cu patru foi – poartă noroc.

– Ahh, soţia mea este superstiţioasă.

– Giles spune că am un noroc ieşit din comun.

El o privi cîntărind cuvintele.

– Poate are dreptate, dar pe de altă parte Giles are tendinţa să exagereze. De ce au unii oameni mai mult noroc decît alţii?

Allegra zîmbi şmechereşte.

– Poate că unii cred că un trifoi cu patru foi îi ajută, alţii nu cred.

– Hmm, sînt surprins că fratele tău nu ţi l-a furat ca să-i stimuleze norocul la masa de joc. Nu a fost văzut la Brook's în ultima perioadă şi mă tem că o să cam piardă.

Allegra strînse noul evantai atît de tare încît crezu că-l rupe. Toată teama reţinută ieşise din nou la suprafaţă. Ce se întîmpla dacă Giles nu reuşea să facă rost de fonduri pentru a putea recupera briliantele Wyndham de la doamna Spinks? Nici nu voia să se gîndească la asta.

– El a fost întotdeauna amestecat în lucruri

nebuneşti şi mă tem că plecarea la Oxford nu prea l-a ajutat. Nu s-a întors la universitate aşa cum era plănuit.

– Vrei să vorbesc eu cu el?

Allegra se făcu albă.

– Nu! Nu va fi necesar. Giles trebuie să găsească o cale să se apere singur, să înveţe să fie responsabil. El a fost întotdeauna un tip care a şocat cu spiritul lui risipitor. Şi această trăsătură este probabil a familiei, gîndi ea, amintindu-şi de propria geantă goală. Va pleca înapoi la Oxford după balul nostru de aici. La sfîrşitul săptămînii viitoare, Allegra se chirci gîndindu-se că va trebui să mai trăiască în incertitudine, privind colierul încă o săptămînă.

– Foarte bine. Să plecăm acum la balul Contesei Newberry. Probabil că va fi o plictiseală zdrobitoare.

Allegra îşi puse în funcţiune noul evantai.

– Ei bine, „zdrobitor" este dovada succesului.

– Ai învăţat multe de cînd ai venit la Londra, nevastă, spuse Wyndham chicotind. O să te descurci foarte bine.

Allegra sorbi cu plăcere cuvintele de laudă,

plăcerea îi inundă tot trupul. În orice caz, ea se va bucura de succes – chiar dacă Justine va fi acolo și va dansa cu Wyndham.

Treisprezece

Toate ferestrele de la Newberry House pe Piccadily erau luminate cu lumînări și lămpi cu ulei. Un lung șir de trăsuri treceau în pas lent prin fața treptelor de la intrare, lăsînd oaspeți împodobiți în satinuri lucioase seducătoare, mătăsuri în culorile curcubeului, catifele și bijuterii de toate formele și mărimile. Briliantele luceau ca focul, rubinele scînteiau, iar safirele aruncau raze mistice, reci. Allegra nu mai văzuse o asemenea bogăție de bijuterii adunate toate la un loc.

Mîndră de compania sa, ea intră la brațul lui Wyndham și simți un val de plăcere cînd valetul strigă numele lor.

– Lordul și Contesa de Wyndham.

Ei pătrunseră înăuntru și Allegra constată că nu roșise cînd Ducesa de Newberry, cu gîtul strîns într-un set de briliante enorme,îi strînse degetele . Ochii ei albaștri bătrîni luciră răutăcios.

– Ce bine să te văd, Lady Wyndham. Orașul vorbește despre tine ca despre cea mai îndrăzneață amfitrioană a sezonului.

Acum Allegra roși, dar nu putu descoperi nici o urmă de superioritate rigidă în expresia celeilalte femei.

– Sper să puteți participa la balul nostru de săptămîna viitoare, Înălțimea Voastră. Promit să nu fie nici un picnic pe podea și nici servitori care să cînte pe coridoare.

– De ce nu? Avem nevoie de distracții reconfortante, draga mea!

Astfel lăudată, Allegra salută restul familiei, apoi, agățată de brațul lui Wyndham, urcă treptele spre sala de bal de la etaj. O întîlni pe mătușa Irene și pe Lydia Sinclair. Giles fusese invitat dar nu era nici urmă de el – slavă Domnului. Oricum, probabil că va veni tîrziu.

– Pot avea primul dans? întrebă Wyndham, iar Allegra roși de plăcere. Ei formară împreună cu un alt cuplu un menuet, iar lordul nu-și desprinse ochii de pe fața ei, în timp ce executa pașii complicați. Allegra nu fusese niciodată mai conștientă de el, sau de ea. Sîngele ei cînta, inima îi flutura ca un fluture prins în piept și o slăbiciune curioasă, caldă, îi invada stomacul. În mod cert, era cel mai atrăgător bărbat din încăpere.

Spre surpriza ei, zîmbetul lui dispăru, iar fața lui serioasă păli, în timp ce se mișca. Ea observă motivul – Justine Bryerly, la dreapta ei. Justine arăta bine într-o rochie de dantelă de culoare albă, un simplu șirag de perle în jurul gîtului subțire. Fața ei frumoasă purta expresia unei tragice disperări.

Plăcerea dansului fusese distrusă de apariția Justinei. Era normal să fie invitată, nu se putea altfel. Allegra și-ar fi dorit să o urască pe vechea ei prietenă, dar nu găsi decît dezgust pentru ea însăși; pentru speranța că poate Wyndham se îndrăgostise de ea. Pentru speranța că el uitase de atracția morbidă pentru Justine.

Cînd dansul se termină, Wyndham ieși de pe ring.

– Dacă vrei să mă scuzi, Allegra, trebuie să vorbesc cu un prieten de-al meu.

„Cine?“ vru să întrebe Allegra, dar se abținu. Ea aprobă numai din cap.

– Nu ești legat de șorțul meu, știi asta.

– Mulțumesc, spuse el cu un zîmbet forțat.

Pătrunsă de dorință, ea îi urmări spatele lat, în timp ce se strecura printre oaspeți. Nu era nevoie să aștepte să vadă cine anume îi atrăsese atenția. Mătușa Irene apăru, trecîndu-și brațul pe sub cel al Allegrei.

– Să mergem afară, pe terasă. Este sufocant aici. Înghesuiala asta mă scoate din sărite.

– Da, este șocant de cald, astă seară.

O ușoară briză le răcori puțin fețele afară, iar Allegra trase adînc aer în piept, încercînd să șteargă amintirea feței uimite a lui Wyndham cînd o văzuse pe Justine.

– Pari să ai o supărare, spuse mătușa Irene. S-a întîmplat ceva?

– Nu... ei bine, da. Nu știu. De ce întrebi? Ea se sprijini de umărul mătușii sale. Declar că este dificil să fii căsătorit. Înghiți un sughiț

și își șterse repede umezeala din ochi. Mătușa Irene o bătu ușurel pe spate.

– Cred că te-ai maturizat, scumpă Allegra. Este un proces dureros. Știu că n-ar trebui să o fac, dar spune, ești fericită cu Wyndham?

Allegra aprobă din cap, cu vigoare.

– Este un bărbat bun, onorabil

– Poate cam rece?

– Nu, deloc! explodă Allegra. Are un dezvoltat simț al umorului și este destul de vorbăreț. Discută tot felul de subiecte cu mine – așa cum ar face cu prietenii.

Mătușa Irene nu răspunse nimic.

– Vreau să cred că mă consideră prietenul lui, șopti Allegra și se șterse din nou la ochi.

– Cred că ai vrea să te considere mai mult decît atît! spuse mătușa Irene practic.

– Poate. Allegra nu dorea să i se analizeze sentimentele. Se smulse din brațele mîngîietoare ale mătușii și merse singură pe terasă, mai departe. Dorindu-și un moment de reculegere, ea fu recunoscătoare mătușii sale că nu o urmase. Nu ar fi trebuit să fie acolo singură, în întuneric. Cine știe cu ce musafiri s-ar mai putea întîlni? Terasa era un refugiu bun pentru îndrăgostiți.

Wyndham nu o zări pe soția lui nicăieri pe ringul de dans și se decise să caute refugiul în sala de joc, pregătită pentru plăcerea bărbaților. La ușă se întîlni cu Percy Harcombe.

– Unde este frumoasa Allegra? întrebă Percy imediat.

– Stă de vorbă cu babele, fără îndoială, spuse lordul. Am lăsat-o la ringul de dans. El îl studie pe vărul său, înfloritor, îmbrăcat cu o haină de culoare neagră și o centură brodată cu aur.

– Eu nu aș lăsa singură o astfel de frumusețe, spuse Percy cu un oftat.

– Sînt sigur că o s-o găsești, dacă o cauți. O să-i facă plăcere să te vadă, sînt sigur de asta, spuse lordul cu un zîmbet slab. Percy își aruncă mîinile în aer.

– Ce insensibil din partea ta! Nu ești gelos nici măcar un pic, Wyndham?

Lordul zîmbi.

– Pe tine, vere? Cîtuși de puțin.

– Ești un snob fără inimă, spuse Percy, pufnind din nas.

– Ce părere ai de o mînă de whist? Aș cam avea nevoie de cîțiva bănuți pentru punga mea care se cam îngustează.

Percy îl urmă cu voiciune.

– Sper ca prin asta să-mi mai rotunjesc fondurile. S-ar putea ca ceea ce cîștig acum, să dăruiesc bietei tale soții.

Wyndham își întoarse capul.

– Pentru ce să faci asta?

– Ei bine... Percy continuă să vorbească și în același timp să-l privească fix pe vărul lui. Ultima dată – a fost oare ieri? am mers cu Allegra la vînzătorul de țesături și ea s-a abținut să aleagă ceva. Cînd am întrebat-o care este motivul comportării ei brusc economice, ea mi-a spus că trebuie să fie atentă la cheltuieli.

Wyndham hohoti de rîs.

– Pe dracu' o să fie!

Percy insistă.

– O ții cumva pe rații stricte, vere?

– Bineînțeles că nu! I-am spus numai să fie econoamă. În plus, sînt sigur că negustorii profită de tinerețea și lipsa ei de experiență.

– Asta nu este corect, Wyndham. Crezi că i-aș lăsa pe negustori să o jefuiască cînd sînt eu de față?

Wyndham îl bătu pe umeri pe Percy.

– Nu, nu cred asta, nici un moment.

– Ești un cocoș încăpățînat, Wyndham.

– Am auzit și mai rău. Lordul își scărpină obrazul, gîndindu-se. Vrei să spui că ea părea lefteră sau pur și simplu nu se îndura să cheltuiască banii.

– Nu prea are bani în punguță, Ian. Lefteră, aș zice. Ea întotdeauna da cerșetorilor cîțiva bănuți, ori de cîte ori am ieșit, dar în ultimul timp nu a mai dat nimic. Nu credeam că o să ajungi să fii așa un zgîrie brînză, la vîrsta ta.

– I-am dat... începu Wyndham, dar fu întrerupt de Giles Temple care îi dădu o palmă peste spate.

– O adevărată plictiseală, nu-i așa? spuse Giles. Slavă Domnului că am scăpat de aici înainte ca ducesa să mă tîrască la dans de-a lungul pereților.

– Asta ar fi fost un mare sacrificiu, spuse Percy sec. Ești cumva pe cale să-ți pierzi galbenii, tinere?

Giles zîmbi cu toată gura și își frecă mîinile.

– De asta sînt aici. Nu ca să pierd, ci ca să cîștig. Cred că norocul este de partea mea în seara asta. Trifoiul cu patru foi al Allegrei ar străluci, dacă ar fi în apropierea mea.

Wyndham se întoarse abrupt pe călcîie.

– Vă rog să mă scuzați, domnilor. Trebuie să rezolv o chestiune.

Wyndham auzi vocea mirată a lui Giles, dar el își croi drum printre musafiri, căutîndu-și soția. Era probabil ca ea să aibă probleme bănești și să nu aibă curajul să-i spună? Dintr-o dată deveni imperativ ca el s-o găsească, să se asigure că nu-i era atît de teamă încît să nu îndrăznească să-i spună necazurile pe care le avea. Era atît de sigur că ea reușise să-și învingă teama – cu excepția chestiunilor de natură mai intimă. Ajunseseră să fie prieteni, așa că de ce nu avea încredere să-i spună despre dificultățile ei? Oare căsătoria lor era pe un fundament atît de șubred? Suspiciunea îl zdruncina. Dacă ea își pierdea încrederea... Oare i-o cîștigase vreodată? Dacă nu, tot fundamentul pe care îl clădise cu ea, era degeaba.

Se uită pe ringul de dans, dar nu o văzu. În mod evident, părăsise sala de bal. Nu o putea învinui; încăperea era încinsă ca un iad.

Unde naiba se ascundea? Coborî în goană treptele și se uită în saloane. Într-una din ele, o cameră mică de lîngă intrare, erau puse toate pălăriile și hainele de care se dezbră-

caseră oaspeții. Acolo, pe o canapea, în întunericul luminat numai de o lumînare stătea o femeie. El se grăbi să intre.

– Allegra? Tu ești?

Doamna ridică capul și el privi în ochii tragici ai Justinei.

– Justine? Vocea îl părăsi. Sfîșiat între dorința de a continua căutarea Allegrei și aceea de a o consola pe prima sa logodnică, el înaintă. Ce s-a întîmplat? Arăți la fel de palidă ca o stafie.

Cu mare grijă, simțind o împunsătură de vină în a sta lîngă o femeie nemăritată într-o cameră întunecată, el i se alătură.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Lewington a plecat acum zece minute, spunîndu-mi că nu vrea să mă mai vadă, explică ea pe un ton stins.

– Ei bine, călătorie sprîncenată! De ce îți pui inima la vedere? Acest individ nu merită dragostea ta. Este un pește rece și se folosește de oricine îi iese în cale.

– Asta este o exagerare grosolană. Ești numai gelos că i-am dăruit lui inima mea.

– S-ar putea să fie adevărat. Știu că întotdeauna am fost sinceri unul cu altul, Justine,

dar nu este nevoie de tonul ăsta de desconsiderare. Ți-ai bătut joc destul de inima mea.

Ea îl privi, ochii ei îndurerați erau plini de lacrimi.

– Am fost îngrozitor de incorectă cu tine, Wyndham, dar pînă la urmă o să-mi mulțumești pentru ceea ce am făcut. Noi nu ne-am fi potrivit, ne-am fi certat tot timpul. Nu am răbdare pentru lucrurile casnice și tu ești un bărbat căruia îi place să aibă confort în jurul lui, o femeie care să te adore și care să se grăbească să-ți îndeplinească dorințele.

Exact tipul de soție pe care o am, gîndi Wyndham.

– Inima nu ia în considerație astfel de detalii banale, atunci cînd se decide să se ofere.

– Tu ești o persoană mult mai bună după durerea pe care ai simțit-o – mai uman, continuă Justine, decît voi fi eu vreodată, după ce îl voi uita pe Lewington. Dacă îl voi uita.

– Bineînțeles că te vei reface după acest mizerabil, spuse Wyndham și se ridică. Era măcinat de nerăbdare și voia să iasă din cameră.

– Să te asculți pe tine însuți, murmură ea caustic.

El așa făcuse și înțelese că remarca lui superficială era adevărată. În cazul lui. El trecuse de această dragoste, sau poate înfatuare, pentru Justine și putea, cu certitudine, să-i dea sfatul că îl va uita pe Lewington.

– Există întotdeauna o altă zi – cînd durerea va fi mai mică.

Spuse:

– Apoi va veni o zi cînd totul a trecut. Asta vrei să spui Wyndham? Ea se uită la el atotștiutor iar el dădu din cap imperceptibil.

– Da.

Ea întinse mîna și ridică bărbia.

– La revedere, Wyndham. Pot să te numesc prieten?

– Bineînțeles! Cu un rîs trist, el o ridică în picioare. Vei găsi în curînd bărbatul care să te iubească cu adevărat. Haide, vino. O s-o caut pe mama ta și ea te va duce acasă.

El deschise ușa și o lăsă să iasă înaintea lui. Nu își amintea de cînd nu își mai simțise inima atît de ușoară.

Allegra îi văzu în capul scărilor și o teamă

rece o cuprinse. Wyndham purta o expresie de fericire și ea se gîndea la ce se întîmplase între el și Justine. Allegra observase absența lui Lewington și umerii prăbușiți ai Justinei. Însemna asta oare că Justine încerca să caute fericirea în brațele lui Wyndham, dacă Lewington o abandonase?

Allegra nu voia să afle răspunsul. Smulgîndu-se cu greu din priveliștea pe care o avea asupra perechii, ea se amestecă în mulțimea de musafiri. Va sta departe de Wyndham pînă cînd va fi timpul să plece acasă.

La miezul nopții, luă masa cu Percy și Giles. Nu era nici urmă de Wyndham, pînă mult după miezul nopții. El părea preocupat, îi zîmbi vag, iar inima Allegrei se strînse. Se temu că mintea lui era ocupată cu imagini ale frumoasei Justine și că inima lui era plină de dorință.

Nu era însă nici urmă de Justine.

La ora două, Allegra acuză o durere de cap și ceru lui Wyndham să o ducă acasă.

– Desigur, draga mea. A fost o noapte foarte obositoare.

Aranjă ca un servitor să îi aducă șalul, apoi își făcu drum printre musafiri, către gazde.

Allegra era recunoscătoare că el era stăpîn pe situație. Ea își luă rămas bun și o felicită pe ducesă pentru splendida adunare.

Simțindu-se mai puțin splendidă, îl lăsă pe Wyndham să o conducă la trăsură. Uneori era pur și simplu prea greu să-și mențină optimismul și bunăvoința.

Vizitiul închise ușa la trăsură și depăși un șir de trăsuri pentru a ajunge în stradă. Noaptea avea o anumită răcoare, ca și cum ar fi vrut să reamintească oamenilor Londrei că, nu cu mult timp în urmă, iarna ținuse orașul în strînsoarea mîinii sale.

Allegra avu un frison cînd se lăsă să cadă pe pernele de mătase.

– Ți-e frig? Fără a aștepta răspunsul, Wyndham își scoase eleganta haină și o puse pe umerii ei. Asta o să te încălzească.

– Dar acum o să-ți fie ție frig, spuse Allegra.

El rîse – un sunet lipsit de griji – care o încălzi mai mult decît haina.

– Nu-ți face griji din cauza mea. Am sînge destul de fierbinte. Vocea lui conținea o oarecare sugestie, iar inima Allegrei tresări.

– Pari... fericit, Wyndham, spuse ea precaută. S-a întîmplat ceva interesant la bal?

– S-ar putea spune asta, răspunse el enigmatic. Am descoperit ceva despre mine și ceva despre tine.

Amintindu-și de briliantele Wyndham, Allegra înghiți cu teamă.

– Ai descoperit că sînt o dansatoare mediocră? Ei bine, simțul ritmului nu este chiar ceea ce ar trebuie să fie. Efortul ei de a însufleți atmosfera tensionată eșuă.

– Încă nu te-am ținut în brațe la vals, așa că nu pot spune dacă mi-ai maltratat picioarele sau nu. O luă de bărbie. Dar probabil că nu.

El își puse brațul, ca din întîmplare, în jurul umerilor ei și o trase mai aproape. Căldura trupului lui se transmise spre ea, dîndu-i siguranță.

– Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva care mă tulbură, Allegra.

Ea își ținu respirația, așteptînd să se reverse un torent asupra ei pentru o greșeală de care nu își mai aducea aminte. Decît dacă nu cumva aflase despre briliantele Wyndham.

– Sînt nevinovată, spuse ea îndrăzneț, dar cuvintele ieșiră cu greu de pe buzele ei.

– Am aflat cu totul întîmplător, de la Percy, că tu ai buzunarele goale. Este adevărat?

Allegra se depărtă de el.

– De ce ar crede Percy asta? Am petrecut ore la magazin, alegînd și cumpărînd materiale pentru casă.

– Percy afirmă că tu nu cumperi nimic, fiind permanent îngrijorată de costuri. Și nu mai dai de pomană la cerșetori, continuă el fără milă.

– Ei bine, nu îi pot întreține cu o mînă de bănuți, replică ea. Wyndham rumegă în liniște cuvintele ei și ea îl auzi oftînd din greu.

– Aș vrea să-mi încredințezi problemele tale. Nu sînt căpcăunul pe care îl crezi tu și nici nu sînt un zgîrie-brînză.

– Știu asta, șopti ea necăjită, luptînd contra unui val de lacrimi. Sînt așa o cheltuitoare... am cheltuit deja suta de lire pe care mi-ai dat-o pe... nimic.

El se aplecă atît de aproape, încît ea crezu că o va apuca de umeri și o va scutura, dar el îi șopti în ureche.

– Și nu ai avut curaj să-mi spui? De ce ți-e frică de mine? Sper că nu ai nici un motiv. M-a deranjat să aflu că ai secrete față de mine, ca și cum aș fi un inamic. Nu-mi plac secretele.

– Ceea ce s-a întîmplat în trecut a făcut dificil să am încredere în tine. Ea își înghiți un

sughiț de plîns. Căsătoria noastră a început pe o bază de neîncredere, datorită faptului că tu nu voiai să te căsătorești cu mine. Ai făcut un lucru de onoare, dar nu am fost alegerea ta.

– Trebuie să începem să construim ceva pe care să se poată baza căsătoria noastră.

Tăcerea se prelungi. Allegra se întrebă oare în ce sfere umblau gîndurile lui.

– Tu vrei să... începem din nou?

El confirmă și îi trase capul pe umărul lui.

– Este singura cale.

– Dacă dragostea nu este părtașă la căsătorie, nu putem găsi un nou început. Apropierea lui o copleși, mirosul lui masculin și puterea lui de a îndrăzni să atingă rana care se afla sub suprafața netedă a vieților lor. Ea ar fi dorit să se poată arunca în brațele lui și să-și dezvăluie complet sufletul.

– Da, dragostea este importantă. Încrederea – chiar mai mult. Dacă nu poți avea încredere în mine cu problemele tale, va fi dificil să începem din nou.

Allegra sări înapoi.

– Nu mă învinui pe mine pentru dificultăți, Wyndham. Nu eu iubeam pe altcineva, atunci cînd ne-am întîlnit în fața altarului de la

St.George's.

El deveni tăcut, iar Allegra se depărtă de el. Treceau prin Mayfair, o tăcere apăsătoare se lăsase între ei.

– Ai dreptate, spuse el în cele din urmă, vocea lui era răgușită de emoție. Iubeam pe altcineva, dar acum – ei bine, am descoperit că ceea ce am considerat dragoste, în realitate nu era. Valorile la care țin nu aveau loc în acea relație.

Ea așteptă în tăcere ca el să continue.

– Justine este un soare strălucitor care aruncă raze amețitoare peste oricine întîlnește. Admit, am fost amețit. Ea adoră o viață plină de amuzament și variație, surprize și pasiuni. Este palpitant să fii părtaș la visurile ei vesele, dar... Zîmbi cu tristețe. Ea îi inspiră pe bărbați să creeze poezii pentru frumusețea ei, forțează pe oricine să admire minunăția creației, convinge pe orice poet pasionat să trăiască din zîmbetele zeilor și nectarul creației.

Allegra rîse, iar el răsuci capul să o vadă mai bine la lumina felinarului din afara ușii. El zîmbi ușor.

– Orele în compania Justinei erau o adevărată melodramă.

– Și tu...?

– Eu sînt de felul meu un prozaic – cu ambele picioare pe pămînt. Dacă vrei să știi adevărul, era al naibii de greu să trebuiască să scrii poezii tot timpul. Cred că grijile curente ale vieții aduc mai multe recompense decît privirile galeșe. El se mută în colțul în care era ea ghemuită.

– De fapt, îmi place ideea de a avea ou fiert moale la micul dejun, apret moderat la gulere și plăcerea adevărată de a veni acasă la o locuință strălucitoare și servitori veseli – chiar dacă sînt foști hoți de buzunare sau actori de circ. El o trase în brațele sale. De fapt, ador să vin acasă la tînăra mea soție, care dovedește atît de mult talent în a face fericit pe oricine. El murmură ultimele cuvinte, în timp ce o trăgea tot mai mult spre el, într-o îmbrățișare înfocată.

– Voi avea grijă să obții o trată bancară care să-ți acopere toate datoriile, Allegra. Aș vrea să ai încredere în mine, dacă sînt necazuri. Nu înțeleg de ce ești așa recalcitrantă în a-mi încredința mie necazurile tale.

Avînd în fața ochilor briliantele Wyndham, ea înțepeni și se trase într-o parte.

– Nu am nimic de ascuns! Nu este nevoie ca tu să-ți bați capul cu ceva, explodă ea, împotrivindu-se tentativelor lui atrăgătoare. Nu am nevoie de nimic – numai liniște sufletească.

El se mișcă ezitant.

– Speram să-ți facă plăcere destăinuirile mele, faptul că nu o mai iubesc pe Justine.

Allegra își mușcă buza de jos. Dacă l-ar fi lăsat să pătrundă acum în inima ei, mărturisindu-și propria dragoste, el ar fi fost dublu scandalizat dacă ar fi descoperit adevărul în legătură cu aranjamentele ei ascunse cu Giles. Ar fi fugit de ea dacă ar fi descoperit că a complotat pe la spatele lui.

– Sînt mulțumită, spuse ea ezitant, dar m-ai surprins cu mărturisirea ta. Trebuie să-mi dai timp să analizez implicațiile acesteia.

El luă o expresie de revoltă.

– Astfel încît tu să ai timp să hotărăști dacă îți merit dragostea sau nu?

– Nu-mi răstălmăci cuvintele, te rog. Tremura în interiorul ei și ar fi vrut să se arunce în brațele lui, dar necazurile ei cu Giles se interpuneau între ei. Dacă căsătoria ei urma să funcționeze, nu trebuia să existe secrete între ei.

– Nu primesc nimic în schimbul mărturisirilor mele dureroase? întrebă el, incredul.

Ea se oțeli.

– Ți-ai ușurat inima, șopti ea. Asta înseamnă ceva.

El era atît de tăcut încît ea regretă cuvintele ei crude.

Acum ar fi fost momentul să-și mărturisească „greșelile“, să-și dezvăluie lipsa de încredere în el și să-l implore să o ierte, dar ea nu găsi curajul să deschidă gura.

Patrusprezece

Ei pătrunseră în casa din Berkley Square într-o tăcere de gheață. Francis le ținu ușa deschisă și privi la Allegra ca și cum ar fi întrebat-o ce se întîmplase. În ciuda durerii pe care o simțea în inimă, ea găsi, totuși, un mic zîmbet pentru el.

– Cum a fost seara, Francis? Liniște?

– Da... nimic altceva decît liniște de mormînt, milady. Knocky a ieșit, poate altfel ne-ar fi cîntat un cîntec.

– O seară nefolositoare, aș putea spune,

zise Wyndham cu răceală și Allegra tresări la înțelesul dublu al cuvintelor sale. Knocky își ia prea multe libertăți. Nu este nevoie să ascultăm tot timpul cîntecele lui.

El trînti pălăria și mănușile în mîna imensă a lui Francis. Transmite-i lui Dogwood mesajul de a-mi aduce o sticlă de coniac. În bibliotecă.

Allegra privi la spatele furios al lui Wyndham, în timp ce se îndrepta spre paradisul lui, la celălalt capăt al culoarului. El se opri brusc, în timp ce ea urca scările.

– Da, aproape uitasem, spuse el, ca pentru sine. Allegra!

Ea îngheță, întorcîndu-se spre el cu teamă.

– Da, milord?

– Va fi bine să porți briliantele Wyndham la balul nostru. Este o ocazie perfectă să arăți bijuteriile de familie; de fapt este o tradiție Wyndham pentru primul nostru bal al sezonului. Aș vrea să le văd în jurul gîtului tău.

Allegra se clătină, ca și cum ar fi primit o lovitură în falcă. „Balul urma să fie peste o săptămînă! Giles avea la dispoziție o săptămînă să recupereze colierul. Doamne fă să mi-l aducă înapoi la timp.“ Să rezolve această

problemă dezastruoasă, ar fi însemnat să i se ia o mare greutate de pe umeri – asta i-ar limpezi conștiința astfel încît l-ar fi putut apropia pe Wyndham, fără secrete.

– Foarte bine. O să fie plăcerea mea, spuse ea pe un ton plat și îl privi pe Wyndham drept în ochi. El o cercetă cu atenție, ca și cum ar fi simțit tulburarea ei interioară, apoi intră în bibliotecă, trîntind ușa după el.

Dacă el ar fi întrebat ce era în neregulă, poate că i-ar fi mărturisit toată disperarea în ciuda promisiunii de a nu-l divulga pe Giles. Însă ochii lui nu-i oferiseră nici o invitație. „Cum să treacă de această încercare grea?" Prea tulburată pentru a se relaxa, se plimba prin dormitor. Lucy bătu la ușă și se strecură în cameră, pe nesimțite.

– Nu vorbi, Lucy! ordonă Allegra. Trebuie să mă gîndesc.

Se hotărî în final să scrie în viteză o notiță către fratele ei, care petrecuse ultimele două nopți la locuința unui prieten, pentru că detesta să îl vadă pe Wyndham în fiecare dimineață la micul dejun.

„Dragă frate, te rog să mă vizitezi cît mai

curînd posibil. O problemă de maximă urgență!!! Allegra."

Ea sigilă misiva cu ceară, apoi o trimise pe Lucy să-l aducă pe Francis.

Cînd acesta intră, ea îi spuse:

– Du asta în Strada St.James's și nu pleca pînă nu o predai în mîinile fratelui meu, personal. Îi dădu lui Francis biletul, privindu-l fix. Și nu este nevoie să-i spui lordului despre asta.

– Dorința dumneavoastră este ordin pentru mine, milady. Nu vă fie teamă. El se înclină și plecă.

Allegra nu dormi deloc în noaptea aceea, iar picioarele o dureau de atîta mers nervos în primele ore ale dimineții. Capul îi apăsa gîtul ca o minge de plumb, iar ochii îi erau iritați de insomnie. Nu putu decît să plîngă cînd își văzu fața devastată în oglindă. Nu că plînsul i-ar fi îmbunătățit aspectul, se gîndi ea. De ce, oh, de ce s-a lăsat ea implicată în schemele nebunești ale lui Giles? Răspunsul era simplu. Nu putea privi pur și simplu cum creditorii ruinau viața fratelui ei.

Ea luă pisoiul din pat și mîngîie corpul cald. Faptul că acesta torcea fericit în brațele ei nu

o înveseli în dimineața asta și îl așeză pe locul lui favorit – pernele ei.

Giles sosi curînd după micul dejun. Allegra își puse degetul pe buze și îi arătă ușa bibliotecii. Nu îl văzuse sau auzise pe Wyndham în această dimineață, dar suspecta că el își oblojea orgoliul rănit printre cărțile sale. Îi făcu semn fratelui ei să urce și îl trase în budoarul ei particular.

După ce închise ușa, șopti:

– Slavă Domnului că ai venit, Giles.

Fratele ei își pipăi nervos legătura de la gît.

– De ce ești așa înfierbîntată, surioară? A aflat cumva Wyndham despre aranjamentul nostru?

Allegra oftă și se plimbă prin cameră. Luă o pernă brodată de pe un scaun și și-o puse la spate pentru a-și mai potoli tensiunea dureroasă din interior.

– Nu, nu încă, dar va afla dacă tu nu recuperezi briliantele foarte repede. Giles, trebuie să mă salvezi!

– Ce s-a întîmplat? Giles începu și el să umble prin cameră și se întîlniră la mijloc.

– Wyndham vrea să port briliantele la balul

nostru. Nu vezi că au mai rămas numai cîteva zile? Allegra scutură brațul fratelui ei. Ai fondurile necesare să cumperi înapoi colierul?

Giles se lumină.

– Ești norocoasă, le am. Am cîștigat o sumă importantă ieri, dar intenționam să o folosesc în continuare pentru a-mi spori bugetul, la masa de joc.

Allegra gemu.

– Asta este cea mai nebunească idee pe care am auzit-o! Cum poți chiar să te gîndești să riști repetarea pierderii tale anterioare și să-mi periclitezi viitorul? Mi-am cam pierdut răbdarea cu tine. Ea îl privi, mulțumită că îl pusese într-o situație jenantă. Vreau să vii astă seară aici cu colierul în mînă. Sau nu mai vorbesc niciodată cu tine.

– Am înțeles, surioară. Dar nu este nevoie să te răstești așa la mine. Poate sînt puțin cam prea optimist în privința jocurilor, dar știu cînd vîntul este în favoarea mea. Aș putea dubla cîștigurile.

– S-ar putea să fie și asta, dar îți cer cooperarea în această chestiune În caz contrar, am să-i spun lui Wyndham toată povestea și

am să-l las pe el să trateze cu tine.

Giles dădu înapoi, în mod vizibil.

– Nu este nevoie de asta, surioară. Wyndham poate fi al naibii de afurisit și nu vreau să mă prindă pe picior greșit.

Allegra văzu pungile de sub ochii fratelui ei și se simți ca și cum ar fi fost mai în vîrstă, mai experimentată. Se schimbase mult în ultimele luni și greutatea unor noi responsabilități apăsa pe umerii ei.

– Dacă aș fi în locul tău, Giles, m-aș întoarce la Oxford și aș studia cu seriozitate ca să iau cu succes toate examenele. Ai posibilitatea să-ți faci o educație, dar tu te irosești în nopți pierdute la băutură și jocuri de noroc. Aș vrea foarte mult să știu cum ai reușit să te sustragi de la studii – ce fel de aranjament ai, ce minciuni ai spus. Pinkney este probabil în posesia unei scrisori de exmatriculare a ta, de la universitate.

Giles păli și își înfundă mîinile în păr.

– Nu este nevoie să faci mai multă vîlvă. Ei bine... intenționam să mă întorc de îndată ce recuperam colierul.

– Asta este astă seară. Îți sugerez să îți

rezervi un loc la următoarea diligență care pleacă spre nord. Allegra continuă fără milă: nu vreau să te mai ajut și la alte prostii.

– Greaca și latina, murmură el caustic. Numai babalîcii sînt interesați de asta, iar eu nu sînt suficient de bătrîn. Plecă val-vîrtej din cameră, după un rămas bun superficial.

Allegra avea premoniția unui dezastru, dar se rugă ca simțurile ei să o înșele. Prea nervoasă pentru a se liniști, ea își petrecu timpul prin casă, asigurîndu-se că servitorii se pregăteau pentru bal.

Trebuia lustruită argintăria, fețele de masă trebuiau spălate, candelabrul de cristal trebuia curățat.

Cînd veni seara, avu senzația că se va sfărîma în bucățele din cauza tensiunii. Dacă cineva ar fi vorbit prea dur sau prea tare, în mod sigur s-ar fi spart ca geamul unei vitrine la impactul cu o piatră.

Wyndham apăru pentru scurt timp la prînz, apoi părăsi casa. Nu vorbi cu Allegra, ci numai o salută dînd din cap. „Bruta!" ar fi vrut să-i strige, dar nu se știa ce i-ar fi răspuns el, în schimb. Mai bine să-l lase să-și oblojească în

liniște orgoliul. În plus, ei îi convenea mica amînare, întrucît nu putea avea pretenția că totul era în ordine. Ar fi preferat să nu-l mintă pe soțul ei, oricît de mult ar fi fost supărată pe proasta lui dispoziție.

Pe la ora șapte, nervii îi erau întinși la maximum și nu mai fu în stare să facă altceva decît să stea pe la ferestre și să privească strada goală.

Nori grei se adunaseră pe cer, o ploaie măruntă se transformă rapid într-o ploaie torențială. Șiroaie argintii curgeau pe geamuri, deformîndu-i priveliștea spre piață. În cele din urmă, o trăsură opri la ușă. Un bărbat coborî și se repezi pe trepte bătînd la ușă.

Allegra alergă în hol. Xerxes, cu o expresie superioară, probabil preluată de la Dogwood, îl introduse pe fratele ei, muiat de ploaie. El îi înmînă pălăria și mănușile și își scutură picăturile de pe umeri.

– O noapte groaznică, surioară. Purta o hidoasă centură roz din brocart și o haină de culoare verde, la două rînduri. Culorile îi dădură Allegrei dureri de cap.

– Credeam că n-o să mai vii, îl certă ea.

Giles se uită plin de speranță spre sufragerie.

– Este gata cina? Mi-e cam foame.

– Nu te-am invitat la cină, Giles, spuse ea, dar renunță cînd îi văzu expresia înfometată. Oh, foarte bine, am cerut o cină rece în salonul pentru micul dejun. Wyndham cinează în oraș.

Ea privi la haina lui în speranța unei umflături în care trebuia să fie colierul, dar nu văzu nimic. Îngrijorarea ei crescu și ea îl grăbi pe fratele ei în salonul alăturat.

– Unde este? șopti ea.

Giles închise ușor ușa pentru a împiedica servitorii să tragă cu urechea la conversația lor.

– Nu l-am luat, surioară.

Allegra scoase un geamăt și îl privi îngrozită.

– Nu îl ai cu tine? De ce? L-ai uitat la locuința prietenului tău?

El își desfăcu brațele; o expresie de adîncă tristețe se întipări pe fața lui.

– Nu l-am uitat surioară! Nu este nimic anormal cu memoria mea.

Cu mîini umede, Allegra apucă spătarul scaunului și așteptă ca el să continue. Avu imaginea unei mari nenorociri.

– Sally Spinks, vrăjitoarea asta cu două fețe, nu vrea să-mi mai dea colierul, explodă el, cu vocea plină de dezgust. Degetele ei au devenit mai lacome de cînd a deschis acea școală a lui Venus. Nu era așa cotoroanță, să știi.

– Școala lui Venus? Înmărmurită, Allegra se uită fix la el. Care este profesia acestei femei? Credeam că este o prietenă a ta.

Giles își mișcă picioarele cu jenă.

– Ei bine.. da, într-un fel. El își drese glasul cu zgomot. Are un depozit de lucruri furate și de asemenea împrumută bani la clienții valoroși. Nu cere dobîndă mare, dar cere încă cinci sute de lire sterline ca să elibereze colierul. Se pare că știe că este foarte valoros.

– Oh, Doamne! Allegra gemu și căzu într-un scaun. Ce o să ne facem?

– Eu nu am nici un bănuț, surioară. I-am dat cele două mii de lire sterline și i-am cerut colierul, dar ea a făcut urît la mine. Giles se trînti într-un scaun și își propti coatele pe genunchi. Își lăsă capul în mîini și gemu. La naiba, nu ar fi trebuit să-i dau cele patru „maimuțe“ înainte de a avea colierul în siguranță în mînă.

Allegra îl privi surprinsă pe fratele ei.

– Despre ce vorbești? Maimuțe?

– O maimuță este o hîrtie de cinci sute de lire, surioară. Oh, este așa o prostie! Sînt ruinat. Dacă mi-aș fi oprit ceva bani, aș fi avut destul ca să-mi pot încerca din nou norocul la masa de joc.

– Dacă te duci înapoi cu alți cinci sute, probabil o să-ți ceară mai mult. Oh, Giles, trebuie să recuperezi colierul. Allegra se lupta cu lacrimile care se adunaseră în ochii ei. O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere, se auzea numai răpăitul ploii pe geam.

Ea tresări, speriată, cînd cineva strănută deodată în umbră, lîngă ușa terasei. Mișcarea venise dintr-un fotoliu mare. „Wyndham? Doamne, fă să nu fie el“, se rugă ea frenetic, privind ca hipnotizată spre scaun.

– Sînt eu, milady, se auzi vocea vioaie a lui Knocky.

– Ce naiba! Ne spionezi, Knocky?

– Nu... milady, dar mi-a fost cam jenă să mă

dau în vileag întrucît am adormit în fotoliul Înălțimei Voastre. Nu am de gînd să trăncănesc.

– Oh, cum ai putut! Lordul o să te biciuiască cînd se va întoarce, spuse Allegra și îl privi pe fratele ei, care chicotea.

– Noo, el nu biciuiește. Nu este nevoie. Limba lui este mult mai ascuțită, și o astfel de bătaie este cu mult mai rea decît un bici. Knocky nu părea prea îngrijorat și Allegra ar fi vrut să-l bată ea însăși chiar acum. Răbdarea ei fusese greu încercată toată ziua și acum nu mai avea margini.

– N-o să mai ai zile libere următoarele două luni, Knocky. Dogwood o să te pună la muncă serios.

– El stă departe de mine de cîte ori poate. Cred că îmi cam miroase a ceva rău.

– Este limba ta necivilizată care îl enervează pe Dogwood, precum și cîntatul tău la orice oră. Vino aici, comandă Allegra.

Knocky stătea în fața stăpînei sale, cu livreaua șifonată și părul care îi atîrna ciufulit în jurul feței.

– Arăți groaznic, Knocky. Ar trebui să faci o baie și am să-l trimit pe Xerxes...

– Stai, surioară! Mi-a venit o idee. Rîzînd, se ridică și își bătu tocurile cizmelor. Vom fura colierul de la Sally Spinks. Dealtfel i-am plătit împrumutul, așa că îmi e datoare.

– Vrei să intri cu forța în casa ei și să-l iei? întrebă Allegra, cu gura căscată de mirare.

– Da! Giles se uită cu bunăvoință la Knocky. Și Knocky o să ne ajute. Asta o să fie pedeapsa lui pentru că doarme în timpul orelor de lucru. El scutură umerii băiatului. De altfel este priceput în materie de furat, nu-i așa, Knocky?

– Furat? întrebă Knocky cu ochii mari. N-am luat niciodată nici o batistă de mătase.

– Atunci o să fie prima dată, spuse Giles făcînd cu ochiul. Cum ești mic la trup, tu o să te poți strecura în bîrlogul lui Sally, să înhați briliantele.

Knocky se uită la Allegra cu neîncredere.

– Chiar trebuie să fac ce spune dînsul? Să intru într-o casă și să fur bijuterii?

– Nu, nu chiar, spuse Giles cu răbdare.

Allegra se ridică în picioare, ar fi vrut să se spele pe mîini de toată povestea.

– Dacă îl poți ajuta pe fratele meu, atunci

trebuie să o faci, Knocky. Nu există o altă ieșire.

Băiatul se tîngui:

– Oh, dar furtul se pedepsește cu spînzurătoarea. Nu vreau să-mi văd gîtul în laț.

– N-o să fim prinși.

Knocky se uită furios spre Giles.

– Dumneavoastră sînteți cel care a organizat asta, domnule Temple.

Giles își frecă mîinile, neluînd în seamă nemulțumirea puștiului.

– Trebuie să ne așezăm și să plănuim totul.

Cincisprezece

– Nu pot face asta! exclamă Allegra, speriată la sugestia ca ea să stea de pază în timpul spargerii.

– Nu este periculos. Tot ceea ce trebuie să faci – fiind la adăpost în trăsură – este să te asiguri că nimeni nu intră în casă în timpul spargerii.

Allegra se cutremură de jenă și privi amenințător spre fratele ei.

– Este de neconceput. De altfel, tu ne pui în această situație, Giles și ar trebui să găsești o

soluție de a recupera colierul fără ajutorul nostru.

El continuă, ca și cum n-ar fi auzit-o.

– Cînd Sally va pleca de acasă, atunci va fi momentul să dăm spargerea.

Knocky își scărpină capul, meditînd.

– Dar ce se întîmplă cu celelalte fuste din casa lui Sally? Ele locuiesc în casa lui Spinks. Zi și noapte.

Giles rîse ca și cum s-ar fi distrat copios de planul său.

– Ai dreptate! Știam eu că tu ești familiarizat cu problemele acestei misiuni. Knocky își strînse buzele și își ridică picioarele.

– Nu știu. Ușa lui Sally este în văzul tuturor.

– Nu este nevoie să umbli la broasca ușii. Am să te introduc eu pe geam.

Allegra era pe punctul să leșine cînd auzi despre aceste planuri pline de cutezanță. Giles vorbea despre spargere ca și cum ar fi vorbit despre o plimbare în parc. Ea își presă batista pe tîmple ca și cum ar fi vrut să capete curaj. Cînd ușa de la salon se deschise ușor, ea sări în picioare, vinovată. Înghețǎ cînd îl văzu pe soțul ei în cadrul ușii.

– Wyndham! Te-ai decis să vii la cină, to-

tuși, spuse ea cu o falsă voioșie.

– Bună seara, spuse el și se sprijinii de cadrul ușii. Privirea lui se mută de la unul la altul, oprindu-se asupra lui Knocky. Allegra roși și își feri ochii. Ce adunare elegantă! Mă invitați și pe mine?

În mod evident, proasta lui dispoziție dispăruse și Allegra ar fi vrut să alerge în brațele lui și să-i ceară iertare pentru comportamentul ei grosolan din trăsură.

– Bineînțeles, am să-i spun lui Dogwood să pregătească masa în jumătate de oră.

El intră, iar Knocky se strecură afară fără nici-un sunet.

– Păreți enigmatici ca niște hoți, spuse lordul pe un ton tărăgănat și cercetă fața încălzită a lui Giles.

– Sper că nu, se răsti Allegra, încercînd să-și ascundă vina sub o paradă de aroganță. Giles face o vizită fraternă înainte de a se întoarce la Oxford.

– Am observat frecventele tale vizite la Brook's, Giles. Înțeleg că mesele de joc te interesează în mod deosebit, dar trebuie să spun că sînt foarte surprins că ai ales un astfel de joc, care nu poate fi ținut secret la

club. Bănui că ai buzunare adînci sau, pur și simplu, ai noroc.

Giles aruncă o privire grăbită spre Allegra.

– Sora mea nu este singura Temple care are noroc. O parte din vrajă s-a transmis și asupra mea.

Wyndham privi de la unul la altul, suspicios. Se așeză, punîndu-și piciorul unul peste altul. Purta pantaloni gri-deschis și o haină din stofă fină, albastră, întruchipînd tabloul unui membru sofisticat, al înaltei societăți.

Inima Allegrei sîngeră cînd se gîndi la bariera pe care o ridicase între ei.

– Vrei să insinuezi că tu, la fel ca Allegra, ai găsit un trifoi cu patru foi pe un teren Temple? Buzele lui Wyndham se ridicară la colțuri și continuă. Poate Sir Edwin le-a cultivat. Într-o zi să-mi arăți locul, ca să găsesc și eu norocul – și să mi se îndeplinească dorința mea cea mai fierbinte. El o privi insistent pe Allegra, și ea știu că el se referă la cearta lor din trăsură, după balul Ducesei de Newberry. Ea se chirci, sub povarea vinovăției.

Wyndham se ridică dintr-o dată și se îndreptă spre canapeaua unde era ea așezată. El se aplecă deasupra ei, iar ea își ascunse

capul, privind în poală, în timp ce tensiunea dintre ei creștea.

– Aș vrea foarte mult să privesc la acest trifoi cu patru foi, dacă nu te deranjează, îi spuse el la ureche.

Prezența lui apropiată făcea necesar ca ea să privească în ochii lui, albaștri-argintii. Ea simți dorința lui pentru ea și fu impresionată de constatarea că avea puterea să ajungă pînă la inima lui. Numai dacă Giles nu s-ar fi încurcat cu un personaj dubios, care poate chiar în momentul de față se pregătea să vîndă briliantele Wyndham. Wyndham ar fi extrem de furios, dacă ar afla adevărul. El atinse medalionul prins chiar pe sînul ei stîng.

– Se poate?

Căldura degetelor lui trecu prin pînza subțire a rochiei și ea se trase înapoi. Încercînd cu curaj să facă față emoțiilor, ea apăsă pe arcul care deschise capacul medalionului.

– Uite. Vezi și singur, Ian.

Sub geam, un trifoi cu patru foi era fixat pe un fond de catifea albă, avînd toate frunzele prinse pe tulpină.

– Nu este decît un trifoi normal, cu o frunză în plus, spuse ea, cu oarecare asprime.

– Văd asta, spuse Wyndham. El se apropie mai mult, pentru a vedea mai bine. Răsuflarea lui adie pe obrazul ei, iar ea avu senzația că putea vedea drept în inima ei ticăloasă – care bătea nebunește.

Cu buzele țepene din cauza tensiunii, spuse:

– Cele patru frunze reprezintă patru lucruri diferite: una pentru renume, alta pentru bogăție, alta pentru sănătate, și...

– Și ultima? întrebă el, ca și cum ar fi știut răspunsul.

– Una pentru un iubit credincios, spuse ea înghițind un nod și privind în altă parte.

– Ah! îndrăznesc să spun că le ai pe toate, mai ales – faima, după serata muzicală.

– Și ea trăiește în trifoi, adăugă Giles binevoitor.

Allegra ar fi vrut să fie suficient de aproape de el, să-i dea un ghiont. Wyndham îi șopti la ureche:

– Povestea cu iubitul este încă nerezolvată, dar se pare că cea de a patra profeție se va realiza curînd.

Allegra făcu eforturi să surîdă.

– Numai timpul va spune asta. Ea crezu că

o va săruta chiar acolo, dar el nu ar fi acționat atît de stîngaci, încît să-și expună emoțiile în afara budoarului.

El nu făcu asta. Se îndreptă încet și închise capacul cu zgomot. Ea tresări, ca și cum ar fi fost pălmuită.

– Atîta timp cît asta nu înseamnă o eternitate, murmură el, și se înapoie la scaun.

Giles sări în picioare și se jucă nervos cu butonii de la cămașă.

– Cred că este timpul să vă las pe voi, doi porumbei, singuri.

– Am senzația clară că încerci să mă eviți, Temple. Aș aprecia un gest din partea ta care să-mi dovedească faptul că prezența mea nu-ți este neplăcută. Pot să-ți ofer un pahar de porto?

Allegra simți tensiunea situației. În mod evident, soțul ei putea spune că Giles venise în vizită fără intenția de a-și exprima respectul față de cumnatul său. De fapt, părea că alesese intenționat o oră cînd Wyndham era plecat. Oare Wyndham mirosise în aer că ceva se petrecea pe la spatele lui?

Sentimentul de vinovăție făcu mai întîi fața lui Giles albă ca varul și apoi o transformă în

roșu.

– Îți sînt foarte recunoscător pentru ofertă, Wyndham, dar am deja un aranjament. El se înclină și se întoarse spre Allegra. Ea se temu că el va face un semn nebunesc, dar el nu făcu și nu spuse nimic, numai o sărută pe obraz și ieși din cameră.

– A plecat de parcă îl ardea la călcîi, spuse Wyndham sec.

Allegra încercă să însenineze atmosfera.

– Cred că situația noastră îl cam plictisește. Fără jocuri de noroc, fără petreceri, fără cumpărături pe Bond Street. Giles este un om de lume – sau îi place să creadă că este.

– Ca toți tinerii, are mai mult păr decît minte. Wyndham scoase cutiuța de prizat și se uită spre ea, speculativ. Ea observă că o folosea pe cea cumpărată de ea.

– Ești foarte tînără, Allegra. Îndrăznesc să spun că, probabil, ai prefera un mediu mai spiritual decît să fii obligată la această situație „plictisitoare", spuse el.

– M-ai auzit că mă plîng? răspunse Allegra cu un surîs inocent. Îmi plac cu adevărat îndatoririle casnice și de abia aștept să călătoresc la High Wyndham după ce trece sezonul.

Tensiunea părăsi fața lui și un zîmbet cald îi luă locul. Odată cu schimbarea, Allegra putu scoate un profund oftat de ușurare.

– Va fi o plăcere să pot respira din nou aer de țară. El se ridică.

– Vino, să mergem să vedem dacă cina este servită. El îi întinse brațul, iar cînd ea îl apucă, el o bătu ușor.

– Cred că nu mai ți-e frică de mine, nevastă.

Allegra roși și își coborî privirea.

– Poate nu atît de mult. Nu există motiv pentru asta.

– Aș vrea foarte mult să consumăm căsătoria noastră, șopti el cînd ajunseră la ușă.

Allegra observă expresia sa plină de speranță și își înfrînse sentimentul de panică. Aruncîndu-i un surîs, ea spuse:

– Mă flatezi milord – Ian. Poate că este timpul. Curînd.

Allegra aștepta nervoasă cu Knocky la intrarea casei Wyndham.

– Crezi că o să vină? întrebă ea, pentru a

zecea oară. Ea privi ceasul din colț, notînd minutele care se mișcau cu viteza unui melc.

– O să vină. Astă seară este singura noastră șansă să punem mîna pe afurisitul ăla de colier de la școala aia a lui Venus din Russell Street. Sally și fetele ei sînt la Bagnigge Wells unde-și oferă marfa unor tineri filfizoni.

Allegra înțelesese deja că această „școală“ nu era altceva decît o casă rău famată. Ea refuza să se gîndească la faptul că,darul soțului ei,se afla în mîinile unei femei decăzute. Wyndham ar fi furios dacă ar afla, și chiar asta se va întîmpla dacă Giles nu va apare curînd.

Nu mai erau decît două ore pînă cînd musafirii urmau să sosească la bal. Nu se putea gîndi la altceva.

Allegra își aminti de tavanul înalt și de ghirlandele de flori cu care decorase ușile spre sala de bal de la etaj. Lumînările pîlpîiau și fiecare suprafață fusese spălată și lustruită, inclusiv ramele de tablouri. Casa ei strălucea, în așteptarea oaspeților.

„Două ore.“ După asta va fi prea tîrziu. Purta o rochie de mătase stil „empire“ de culoare albastră, cu un rînd de volane, cu bustul plisat și un decolteu îndrăzneț, ce urma să pună în

valoare briliantele Wyndham. Pantofii noi îi strîngeau degetele, iar mîinile îi transpirau în mănușile de mătase fină, pînă la coate. Tremurînd de grijă, ea își atinse gîtul gol, observînd că o buclă se desprinsese din coafura împodobită cu piepteni cu briliante.

– L-ai văzut pe lord astă seară, Knocky?

– Nu, milady. Cred că este sus, se îmbracă. Istețul ăla de Oglesby a trecut spre etaj cam acum o oră, cu un maldăr de legături de gît.

În cele din urmă sunetele de roți și tropote de cai ajunseră la urechile ei.

– Ăsta trebuie să fie Giles. Du-te să vezi, Knocky.

Pajul ascultă și ieși pe treptele de la intrare. Aprobă din cap, îi făcu semn cu mîna și coborî în fugă spre trăsura ce aștepta. Allegra își atinse medalionul și se rugă ca totul să meargă bine.

Giles Temple nu era unul care să evite necazurile, dar această ultimă escapadă mirosea a pericol real. Ar putea fi spînzurat pentru că dăduse spargere într-o casă. Dar era prea tîr-

ziu acum pentru a găsi o altă soluție de a recupera afurisitul de colier.

– Dacă nu vă este cu supărare, nu mă înnebunesc după această ieșire. Aș fi fost foarte fericit să rămîn cu Înălțimea Voastră și nu prea îmi place ideea de a pierde un loc bun. De asemenea, nu prea am chef s-ajung la Hotelul Newman, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Giles mîrîi.

– N-o să sfîrșești la Newgate, Knocky. O să intrăm, găsim nestematele și ieșim. Nici că se putea mai deștept.

În ciuda optimismului său, Giles își strecură un deget pe sub gulerul prea strîns și încercă să-l mai lărgească.

– Vom face așa cum am plănuit. Vei sări pe umerii mei și apoi vei intra pe fereastră. Am fost ieri în vizită la Sally și am reușit să las deschisă o închizătoare de la un geam. Dacă nu a observat, va fi foarte ușor.

– Dacă nu cumva a fost altcineva înaintea noastră. Sînt tot felul de bande, care în zece minute pleacă cu toată argintăria din casă.

– Nu fi așa pesimist, se răsti Giles cu mai multă forță decît simțea în interior. Înghiți un nod de frică. O să ne întoarcem imediat.

În partea de est față de Covent Garden, Russell Street răsuna de rîsete și scandaluri, atunci cînd activitățile nocturne erau în toi. Case de jocuri și cafenele populare atrăgeau clienți din toate părțile. Trăsurile și birjele de piață circulau de-a lungul străzilor, iar lămpile cu gaz atîrnate la vehicule iluminau fețele tinerilor în căutare de plăceri, însoțiți de femei dubioase. Spectatorii de la teatre se amestecau cu vînzătoarele de flori, și voci răgușite se ridicau spre cerul înnourat. Casa lui Sally Spinks se afla la capăt, pe colț. Era o casă modestă, cu un zid de cărămidă care cuprindea o grădină mică, în spate.

Giles îl plăti pe birjar și îl împinse pe Knocky spre zid, fără prea multă vorbărie.

– Aoleo, mi-ai ciupit mîna, scînci băiatul. Privirea lui se roti de jur-împrejur, ca un cunoscător. Sper că știi ce faci, domnule Temple.

– Stai liniștit, Knocky. Giles îl trase pe paj în umbră. Am să te ridic sus pe zid. Fereastra descuiată este ultima. Ar trebui să poți intra fără dificultăți.

Knocky înjură încet, în timp ce Giles îl săltă pe băiat pe umerii săi. Băiatul se urcă pe zid

și sări în viteză peste cărămizi, spre geamul cu pricina. Un paznic purtînd o lanternă și echipament apăru, iar Giles se lipi de zid pentru a nu fi văzut. Cît ai clipi din ochi, Knocky se făcu ghem, amestecîndu-se cu umbrele. Giles respiră ușurat, bucurîndu-se de istețimea puștiului.

Băiatul se ridică și încercă fereastra de îndată ce pericolul trecu. Giles se uita repede în jur. El se dădu un pas înapoi, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Knocky trecîndu-și picioarele prin deschizătura strîmtă. Pînă aici era bine. Numai dacă ar găsi colierul. Îl vor găsi, dacă nu cumva fusese mutat din casă. Giles înghiți un nod numai la acest gînd. Ce se va întîmpla dacă Sally vînduse deja colierul pentru o mică avere? A fost un prost să aibă încredere în ea. Dar ea se purtase ca un prieten care voia să-l ajute la necaz. Asta a fost înainte ca ea să-și fi arătat adevărata față. „Am fost un prost să cred în promisiunile ei siropoase", se gîndi Giles, amintindu-și – nu fără oarecare dorință – de buzele ei roșii, de pieptul catifelat și trupul ei planturos. Nu era altceva decît o vrăjitoare cu limba ascuțită. El așteptă nerăbdător ca Knocky să coboare și

să-i deschidă ușa din spate. Într-adevăr acesta coborî după cinci minute și îi dădu drumul lui Giles prin poarta neîngrijită, aflată în zidul din spatele casei.

– Nu prea te-ai grăbit, șuieră Giles.

– Nu se vede nimic pe întuneric. Nu este nimeni acasă decît pisica. Un mic diavol care mușcă și zgîrie. Knocky își supse mîna zgîriată și porni spre casă. Nu pierdură prea mult timp pînă găsiră budoarul – biroul lui Sally de la etajul doi.

– Eu am să caut în birou. Poți începe să te uiți după o cutie dură, spuse Giles, în timp ce trăgea de sertare. Nu găsiră nimic decît pene de scris rupte, hîrtie îngălbenită și ceară roșie. Printre resturi se afla și o pereche de mănuși din plasă neagră. *Nimic de valoare aici,* gîndi el.

– Am găsit o cutie, spuse agitat Knocky, de sub pat. La fel de grea ca fundul lui Sally.

Giles chicoti și îl ajută pe Knocky să pună cutia pe pat. Încercă să deschidă încuietoarea cu mîna goală, dar nu reuși.

– Am putea lua tot obiectul, spuse Knocky plin de speranță.

– O idee absolut tîmpită. Ai uitat că trebuie

să ieși printr-o deschizătură mică?

– Nu... Knocky își linse buzele și începu să atace încuietoarea cu un deschizător de scrisori. Nu se deschide.

Întrucît din stradă se auzea ecoul unor pași, Giles se uită cu disperare după o unealtă la care să recurgă. Nu găsi nimic suficient de solid.

– La dracu'!

Își pierdu douăzeci de minute încercînd să deschidă încuietoarea care părea să fi fost făcută de un fierar foarte serios. Giles era cu nervii încordați la maximum.

– Mă duc jos să văd poate găsesc un ciocan sau ceva asemănător. Nu mai are sens să întîrziem aici. Cineva ne-ar putea auzi, spuse Giles și coborî în viteză pe scări. Se temea că fetele vor intra pe ușă în orice clipă.

Nu găsi nimic în bucătărie. Intrînd pe un coridor rău mirositor, găsi într-o nișă un topor care probabil era folosit la spart lemne pentru bucătărie. Îl luă și urcă înapoi. I se păru că aude de afară pași alergînd. Aceste zgomote îl făcură să mărească viteza.

– Uite, să încercăm cu asta, șopti el în timp ce intra în budoar. Nedumerit se uită în ca-

mera goală.

– La naiba Knocky, unde te ascunzi? Nu avem timp de joacă. Păși în cameră, căutînd în toate colțurile. Puștiul nu era de găsit. Privirea i se opri pe cutia deschisă. „Deschisă? Pe Dumnezei!“ Ei nu reușiseră să deschidă lacătul, atunci cum...? În lumina slabă din stradă, el privi conținutul răvășit pe masă. Coliere ieftine, brățări, monezi, cercei, unele mai valoroase decît altele. Printre dezordinea de bijuterii nu se aflau briliantele Wyndham. El trînti toporul pe birou și trase o înjurătură.

– Să-l ia naiba pe hoțul ăsta de buzunare păduchios. Am să am grijă să fie spînzurat pentru asta, afurisitul.

Pentru a-și ascunde urmele, puse totul la loc în cutie, pe care o împinse sub pat. După ce duse toporul în bucătărie, se strecură pe ușa de la bucătărie, așa cum probabil făcuse, cu cîteva minute înainte neisprăvitul ăla de paj. Se uită pe stradă în ambele direcții, în speranța să-l găsească pe fugar. Nimic. Nici o suflare în apropiere.

– La naiba cu toate!

După ce ajunse în stradă, ar fi trebuit să se simtă mai ușurat, dar îngrijorarea îl măcina

mai tare. Ce o să-i spună Allegrei? O să fie lividă. Și cine ar putea-o învinui?

Merse grăbit de-a lungul străzii, fără să vadă mulțimea de oameni din fața prăvăliilor cu băutură și vocile plîngăcioase ale cerșetorilor. Tot ceea ce avea în minte era întîlnirea pe care urma să o aibă cu sora sa, cînd îi va comunica groaznica veste. Poate că era mai bine să plece, să dispară din Londra ca un hoț. Respinse dorința de a cumpăra un bilet pentru următoarea diligență care pleca din White Stag. Nu o putea lăsa pe Allegra să dea piept singură cu autoritarul ei soț.

Allegra aștepta, și aștepta. Timpul nu se mișcase niciodată atît de încet. Fratele ei urma să se întoarcă din clipă în clipă, cu colierul în buzunar. De ce oare avea îndoieli în privința lui, că nu va fi în stare să rezolve această teribilă încurcătură?

Ea stătea la fereastră în salonul albastru și cînd îl văzu pe Giles aproape alergînd pe stradă, lăsă să cadă la loc draperiile de catifea albastră și se așeză lîngă șemineu.

Nici nu apucă bine să bată la ușă că și intră val-vîrtej, sub privirile uimite ale lui Dogwood. Arăta dezordonat, cu capul ciufulit și mîinile murdare, de parcă ar fi muncit toată seara, ceea ce probabil și făcuse.

Trînti ușa în fața lui Dogwood.

– Ai venit la timp, slavă Domnului. Am fost atît de nervoasă, spuse Allegra cu un rîset de ușurare și se îndreptă spre el cu brațele întinse. Unde este? Presupun că ai reușit.

– Afurisitul ăla de paj! Aș fi în stare să-l leg de un cal nărăvaș. Asta l-ar învăța minte să aibă mai mult respect!

Allegra scoase un țipăt. Inima ei se răci cînd înțelese că misiunea fusese un eșec.

– Ce este cu Knocky? Ce a făcut?

– A fugit cu colierul, asta a făcut. Jur că am să-l atîrn de picioare cu capul în jos și am să-l biciuiesc să-i vină mintea la cap. Asta în cazul în care am să reușesc să mai dau ochii cu el.

– Oh, Doamne – asta este cea mai mare încurcătură! Dumnezeule, ce mă fac. Musafirii vor sosi curînd și eu am promis... Ea se prăbuși într-un scaun.

– Poate că Wyndham a uitat de cererea lui, surioară.

Ea clătină din cap.

– Nu. Mi-a spus că este o tradiție să port briliantele la balul de la Wyndham House.

Ea își frînse mîinile.

– Tremur toată la gîndul că va trebui să-i mărturisesc totul. Va fi atît de furios! Mă va disprețui.

– Nu este nimic de făcut, surioară, decît să iei taurul de coarne. Aplecîndu-și capul, el făcu o grimasă. Părînd mult mai tînăr decît cei nouăsprezece ani ai săi, el adăugă. Am să te sprijin și poate că n-o să te învinuiască pentru acest dezastru. Vina este numai a mea.

– Știu, dar am fost de acord să te ajut. Ar fi trebuit să mergem de la început la Wyndham...

Ușa se deschise încet. Lordul era în prag, cu sprîncenele ridicate interogativ.

– Mi s-a părut că aud voci aici și am sesizat un oarecare ton de îngrijorare. S-a întîmplat ceva? Wyndham păși înăuntru, atrăgător în haina de culoare verde-închis cu butoni de aur, o vestă de brocat auriu, pantaloni pînă la genunchi și pantofi de seară.

Allegra schimbă o privire îngrijorată cu Giles. Fratele ei avea o expresie de disperare,

ca și cum ar fi trebuit să se urce la spînzurătoare, fiind următorul vagabond la rînd. Spre deosebire de sofisticatul ei soț, care era permanent sigur pe sine, el părea un elev de școală, speriat.

Wyndham se opri în fața lui Giles și îl privi.

– Ce ai făcut, Temple? Cred că tu ești la originea acestor șoapte agitate.

Giles își îndreptă umerii căzuți.

– Ai dreptate Wyndham. Eu am fost nebun să o trag pe Allegra într-una din schemele mele nefaste.

Wyndham îi aruncă Allegrei o privire pătrunzătoare și ea ar fi vrut ca podeaua să se deschidă și să o înghită.

– Ei bine?

– Hhmm! Giles își drese glasul cu zgomot și aruncă o privire îngrijorată spre Allegra. Ea putu numai să aprobe din cap, să povestească toată istoria, chiar dacă asta urma să o zugrăvească în culori nefavorabile, ca o ființă nerecunoscătoare și nesinceră.

– Eu... ei bine, să vezi am intrat în niște jocuri de cărți la Oxford și am pierdut ceva fonduri. El trase aer în piept. De fapt, toată alocația mea pentru un an... și chiar mai mult, adică

niște cîștiguri anterioare, la jocuri. Giles era palid și stropi de sudoare apăruseră pe fruntea lui. Cam două mii de lire sterline.

O tăcere incredibilă se lăsă, apoi ea deveni mai grea, pe măsură ce furia lui Wyndham începea să i se vadă pe față. Maxilarul lui se încleșta, iar buzele i se strînseră într-o linie subțire.

– Presupun că n-ai fost în stare să-ți plătești datoria, spuse el, pe un ton sec.

Giles aprobă din cap.

– Nu știam ce să fac, așa că am împrumutat de la creditori și tu știi ce dobîndă mare cer ăștia. A trebuit să plătesc prima rată după o săptămînă de la joc, dar buzunarele mele erau goale. Îmi pierdusem norocul la cărți. Singura soluție care mi-a venit în cap a fost să vin la Londra...

– ... și să plîngi după ajutor la ușa sorei tale, completă Wyndham, cu o voce de mormînt.

– Ei bine... am crezut că ea are ceva fonduri, o alocație, dar... Giles se opri și aruncă o privire vinovată spre Allegra. Ea oftă, temîndu-se să privească direct în ochii lui Wyndham, pe măsură ce fratele ei vorbea.

– Am cheltuit fiecare bănuț, dar am hotărît

să împrumutăm banii în schimbul colierului de briliante și să plătim datoria.

Ochii lui Wyndham se întunecară de furie.

– Deci ai avut așa de puțină încredere în mine, încît nu ai îndrăznit să vii să-mi spui despre această problemă? întrebă el, pe o voce de gheață.

– Noi... eu nu am vrut să te necăjesc, spuse Allegra. Ai fi fost foarte furios pe mine că mi-am cheltuit așa de repede banii, și pe bună dreptate.

– Sînt un om aspru căruia îi place să pedepsească, și un zgîrcit, nu-i așa? întrebă Wyndham, caustic. Credeam că ai mai multă minte decît să-l asculți pe fratele tău și prostiile lui. Se întoarse apoi spre Giles. Iar tu, ar fi trebuit să mi te adresezi mie, în loc să o tîrăști pe sora ta în încurcături josnice.

– Da, domnule, înțeleg, murmură Giles. Dar asta nu este totul. Se lansă în povestea cu Sally Spinks, cele două mii de lire plătite și vizita din acea seară în casa lui Sally. În încheiere, el menționă trădarea lui Knocky și dezertarea acestuia.

Allegra văzu că Wyndham făcea eforturi să-și stăpînească mînia. El își îndoia degetele,

ca și cum ar fi vrut să strîngă gîtul cuiva cu mîinile lui puternice. Se plimba în jurul camerei, iar Allegra aștepta cu nerăbdare izbucnirea furtunii.

În cele din urmă, se opri în fața lui Giles. Cuvintele lui ieșiră de pe buze ca niște lovituri de bici.

– Sper că asta ți-a dat o lecție, Temple. Nu juca mai mult decît îți poți permite și nu mai face niciodată vizite la creditori. Data viitoare cînd mai ai astfel de probleme, vii direct la mine. Nu trece povara pe umerii sorei tale! Un lucru foarte nebărbătesc. El se gîndi un moment. Aștept să aud că ai plecat la Oxford pînă mîine seară sau voi fi obligat să îl informez pe Pinkney despre aventurile tale. Și nu vreau să aud zvonuri că ai înlocuit studiile cu jocurile de noroc. Dacă aud asta, îți voi face viața foarte grea. Apucă umărul lui Giles și îl scutură. Este timpul să crești, Temple și să iei pe umeri răspunderi, ca un bărbat.

Giles tresărea la fiecare cuvînt și își mișcă capul cu nervozitate. Își pipăi legătura de la gît și își atinse obrajii roșii, de îndată ce lordul tăcu.

– Da, milord.

Allegra voia să îl roage pe soțul ei, dar Wyndham îi întoarse spatele și ieși din cameră, fără să se uite la ea.

– Uuf! M-a făcut praf, surioară. M-a mustrat la fel cum făcea tata.

– Meritai asta! Îndrăznesc să spun că nu te-ai fi purtat astfel, dacă mai trăia tata.

– Cred că nu, spuse Giles, cu umerii căzuți.

– Nu-l poți păcăli pe Wyndham. Ar fi mai bine să-l asculți, altfel n-o să mai aibă niciodată încredere în tine, spuse Allegra, simțindu-se foarte nenorocită. Nu va avea încredere nici în mine, după toată istoria asta. Nici eu nu am avut încredere să-i arăt lui toate aceste probleme.

Giles își îndreptă spatele și scoase un oftat greu.

– Prostii! Sînt bucuros că acum s-a terminat toată povestea asta. Conștiința mea este mult mai ușoară, acum. O hotărîre nouă se imprimă pe fața lui. Wyndham are dreptate. Trebuie să-mi iau răspunderi. O să mă ocup personal să-l găsesc pe afurisitul ăla de Knocky și, cînd îl voi găsi, am să-l aduc pînă aici de urechi. Giles sărută obrazul Allegrei, iar ea nu avu puterea să mai argumenteze. Seara, care toc-

mai începuse, era deja un dezastrul.

Purtînd safirele pe care Wyndham i le dăruise, ea își întîmpină musafirii, cu soțul ei păstrînd o tăcere înghețată, lîngă ea.

Șaisprezece

Allegra nu știu cum reuși să treacă de acea seară, zîmbind și vorbind cu musafirii ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Wyndham o trata de parcă n-ar fi existat, dar juca perfect rolul de gazdă față de musafirii care veniseră să danseze și să mănînce pateuri cu homar, somon și aspic, tarte, creme și jeleuri, toate udate cu cea mai fină șampanie.

În zori de zi, capul îi zvîcnea de durere, iar obrajii o dureau de atîtea zîmbete forțate. Dacă ar fi putut numai să i se destăinuie lui

Wyndham, să-l facă să vadă că i-a fost prea frică ca să se apropie de el, cu problemele ei. El a intimidat-o întotdeauna, dar ea ajunsese să-l înțeleagă, un individ amabil, cu simțul umorului, dar destul de singur, în spatele fațadei sofisticate. În ultimul timp, încercaseră să ajungă unul la inima celuilalt, pășind pe o cărare la fel de fragilă ca un ou.

A distrus totul, cu neîncrederea ei.

Allegra făcu cu mîna la ultimul musafir care părăsea casa. Dacă nu ajungea rapid în camera ei, se temea că se va prăbuși din cauza efortului de a menține o mină veselă. Ea respiră ușurată, în timp ce se grăbea să urce spre raiul dormitorului ei.

Cu dorință și o durere surdă în inimă, Wyndham îi urmări spatele îngust, în timp ce alerga la adăpost. Un iepuraș fără apărare, dar cu istețimea unei vulpi. De ce oare nu i-a încredințat și lui problemele ei?

De ce? Întrebarea ardea în mintea lui pînă cînd crezu că o să spargă ceva, o vază orientală veche, sau poate un porțelan valoros. Se va simți foarte bine să izbească cu pumnul în ceva și să vadă cum se sparge.

„Oare ea avea atît de puțină încredere în el,

încît nu îi putea mărturisi problemele ei financiare?" Banii aveau atît de mică importanță cînd erau probleme emoționale încă nerezolvate. Nu l-ar fi deranjat dacă ea ar fi cheltuit jumătate din averea lui, pentru fleacuri! De neconceput, gîndi el și îi ceru pălăria și mănușile lui Francis, care ședea lîngă ușă și îl urmărea cu ochi îngrijorați.

– Imediat, Înălțimea Voastră. Se întoarse cu viteză. Ieșiți în oraș, la ora asta?

– Da, nu este cazul să te îngrijorezi, Francis.

– Nu m-ar deranja să vă însoțesc la o plimbare, milord. O să păstrez distanța în spatele dumneavoastră, dacă vreți.

Wyndham îl cercetă cu privirea pe bărbatul solid, pentru un moment.

– Foarte bine. Vino și tu. O să mergem în zona St.Giles.

Ochii lui Francis se făcură mari.

– De acord, milord! Își smulse peruca pudrată de pe cap și o puse pe podea, apoi începu să-și descheie livreaua.

Wyndham îl privi pe servitor cu amuzament.

– Ce faci, Francis?

– Nu pot merge pe stradă îmbrăcat ca un papagal.

– Ai dreptate. Mai bine îmbracă-te în hainele tale obişnuite. O să aştept aici. El arătă spre perucă. Mai bine ia asta cu tine, sau pisoiul o să creadă că a venit un intrus din rasa felină.

Faţa lui Francis se deschise într-un zîmbet.

– Da, aveţi dreptate. Mă întorc într-o secundă.

Aerul din zona de nord a City-ului, unde erau bîrlogurile hoţilor, era încărcat de mirosuri urîte de mîncare veche, bere, urină. Wyndham îşi strîmbă nasul fin. Ciudat că atunci cînd fusese un tînăr bărbat – nu cu mulţi ani în urmă – găsise atîta amuzament în tavernele joase şi localurile de jocuri rău famate. Cum era Giles acum.

El vizită o tavernă pe Long Lane, care aparţinea lui Big Charlie, un fost boxer, care privise prea adînc şi prea mult în sticlele de bere. În schimb, ştia toate bîrfele din lumea interlopă. Big Charlie avea un depozit de lucruri furate;şi

el cumpărase odată două inele de la Wyndham, atunci cînd lordul se aflase în aceeaşi situaţie cu Giles. Wyndham îşi scutură capul cu dezgust cînd îşi aminti de nebuniile acelui prim an al său în oraş. La fel ca Giles, el nu îndrăznise să-i ceară un împrumut tatălui său. Wyndham spera ca Giles să fi învăţat ceva din această escapadă şi că se va abţine de la alte activităţi nebuneşti. Wyndham zîmbi trist şi intră în aerul încărcat de gin al tavernei. Tavanul jos era curbat la mijloc, dînd impresia că se va prăbuşi în curînd. Bătăuşi beau din căni mari şi se ciondăneau, iar Wyndham trebui să păşească peste picioarele întinse ale consumatorilor adormiţi.

Wyndham îl reperă pe Big Charlie în spatele tejghelei de la bar, sprijinindu-şi coatele pe o suprafaţă unsuroasă, lîngă un butoiaş rotofei de bere. Încercînd să-şi ţină respiraţia împotriva mirosurilor fetide, Wyndham se îndreptă spre proprietar. Dacă ştia cineva, acela trebuia să fie Big Charlie, dacă briliantele au fost vîndute în ultimele cîteva ore.

Big Charlie îl privi cu ochi apoşi. Faţa lui lată avea o culoare pămîntie, în timp ce nasul

borcănat avea, în mod hotărît, o nuanță purpurie. El trînti o mînă cărnoasă pe tejghea, cînd îl recunoscu pe Wyndham.

– Nu ai mai fost de mult pe aici. Nu-ți surîde compania? rîse el, arătînd un șir de dinți stricați.

Un bețivan îl apucă pe Wyndham de braț pentru a se sprijini, dar Francis interveni și îl dădu la o parte.

– Ține-ți pentru tine cele cinci degete, mormăi el.

– Sînt un bărbat însurat acum, Charlie. Nu pot hoinări noaptea prin oraș. El scoase un galben din buzunarul hainei și îl aruncă pe tejghea. Uite, dă-mi un pahar de otravă albastră. Sper că nu mai oferi clienților poșirca pe care obișnuiai să o servești.

Big Charlie prinse moneda și o studie gînditor.

– Eu servesc ce este mai bun, dar nu valorează cît moneda asta. El își ridică sprîncenele și privi la Wyndham. Ce dorești? În timp ce aștepta răspunsul, umplu un pahar și îl împinse pe tejghea. Un opaiț de seu licări cînd se mișcă, aruncînd umbre diavolești pe

fața lui.

– Pajul soției mele a fugit cu bijuteriile familiei, Charlie. Ai auzit ceva despre un colier de briliante, în ultimul timp? Wyndham ridică paharul și îi bău conținutul; lichidul de foc îl făcu să deschidă gura și să respire adînc.

Big Charlie clătină din cap și se sprijini nonșalant de bar.

– Nu am auzit nimic. Probabil că briliantele nu vor rămîne în colier.

O furie oarbă îl cuprinse pe Wyndham. Se aplecă încet peste tejghea și apucă cămașa murdară a lui Big Charlie. Răsucind-o, îl trase pe omul solid spre el. Treptat, în încăpere se făcu liniște.

– Cît vrei, Charlie? Am nevoie de informația asta.

Pumnul cărnos al lui Charlie se închidea și se deschidea, iar mulțimea părea să aștepte ca el să plaseze un pumn în fața nobilului. Francis se apropie, dar nu prea mult.

Wyndham și Charlie se uitau unul la altul într-o luptă de voință și, în cele din urmă, Charlie își feri privirea și, încet, luă mîna lordului de pe cămașa sa.

– Cinci monede și încercăm din nou, murmură el.

Cînd lordul slăbi strînsoarea, mulțimea reveni la conversația de pînă atunci. Wyndham scoase o punguță de piele și o puse în fața lui Big Charlie. Pugilistul o ascunse în pumnul său.

– Ultimul lucru pe care l-am auzit, a fost că în casa doamnei Spinks s-a dat o spargere. S-a furat un colier de briliante. M-am gîndit că nu se putea ca ea să aibă asemenea briliante. Dar i-a venit și ei rîndul. Cineva l-a văzut pe Knocky Martin furișîndu-se din casa ei. Se spune că s-a întors pe străzi și că doamna Spinks a trimis băieții după el. După cîte îmi dau seama, Knocky nu mai are zile multe.

Wyndham își îngustă ochii.

– Vrei să spui că Knocky nu a fost prins și că nimeni nu a cumpărat briliantele în noaptea asta?

– Ăsta este adevărul, pe Dumnezeu.

Wyndham lovi cu putere în lemn.

– Trimite-mi vorbă cînd afli ce s-a întîmplat. Vreau briliantele alea înapoi și sînt gata să plătesc bine. Primești cinci la sută din afacere.

– Zece la sută și ne-am înțeles.

Lordul ridică din umeri.

– Foarte bine. Dar ascultă aici, în momentul în care auzi ceva, dă-mi de știre.

Privirea lui Wyndham trecu peste bețivanii din încăpere, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă pe Knocky, dar acesta era prea isteț să lîncezească în locuri în care putea fi văzut.

Dacă îl găsesc înainte de Spinks, o să capete o ascunzătoare cum n-a mai văzut, gîndi lordul și se îndreptă spre ieșire.

Mai vizită alte două taverne similare, dar veștile erau mereu aceleași. Knocky Martin dispăruse, la fel și briliantele Wyndham.

Întrucît zorile erau aproape, lordul se urcă într-o trăsură și comandă vizitiului să-l ducă în Russell Street. Francis sări și el în spatele trăsurii, care o luă din loc.

Wyndham se miră de misterul dispariției lui Knocky și o furie neagră îl cuprinse. Oare fusese prea indulgent că a acceptat ca un pungaș ca Knocky Martin să se instaleze în Berkley Square? El nu văzuse nici un rău în asta, cu excepția revoltei arătate de servitorii mai scorțoși. Oricum, după spusele doamnei Bux-

ton, băiatul își făcuse prieteni din majoritatea servitorilor și adusese un aer de veselie în rîndul acestora. Chiar și Dogwood începuse să se dea pe brazdă. Oare un hoț își schimba felul de a fi? Se pare că nu.

Trăsura opri în fața casei doamnei Spinks și Wyndham sări jos, urmat îndeaproape de credinciosul Francis. Cel puțin frații Rudd nu aveau inima înșelătoare a lui Knocky.

Bătu la ușa din față. Sunetul avu un ecou pe întreaga stradă adormită, unde numai bețivani mai bîntuiau, în grupuri mici. Trebui să repete de trei ori bătăile pînă cînd o servitoare adormită deschise ușa, cît o crăpătură.

– Vreau să o văd pe doamna Spinks – în minutul ăsta. Înainte ca servitoarea să îl poată refuza, el își făcuse deja drum cu umerii, în antreul stătut. Știa că nimic altceva decît forța îi va permite să o întîlnească pe albina-regină a acestui stabiliment ofensiv.

– Nu poți da buzna așa, sir!

– Am intrat deja. Unde este ea?

Servitoarea o luă înainte pe un coridor întunecos și apoi pe o scară îngustă. Ajunsă sus, ea ciocăni timid la ușă. Dinăuntru se auzeau

niște înjurături înăbușite, iar Wyndham respiră adînc și deschise ușa larg. Aceasta se izbi de perete. Păși înăuntru și se înnecă pe moment de aerul din cameră. Doamna Spinks ședea la birou, îmbrăcată numai cu o cămașă de noapte transparentă și fumînd un trabuc. Părul ei roșu, vopsit, atîrna în bucle uriașe de sub o scufie murdară. Ea își ridică ochii vicleni spre intrus, fără să fie cîtuși de puțin tulburată de intrarea forțată.

– Ah! Dumneavoastră sînteți, de două săptămîni tot aștept să apăreți. Nu am briliantele.

– Știu asta, spuse Wyndham cu răceală și își puse palmele pe birou. Privindu-i fața vulgară, albită cu pudră ieftină, el spuse: Vei înceta vînătoarea lui Knocky Martin. Vreau să-l găsesc eu. Tu nu ai nici un drept, mai ales că Temple ți-a plătit datoria. Briliantele sînt ale mele și sper să le recuperez integral, cu sau fără ajutorul tău. Fapt este că tu nu le vei ține niciodată în mîna ta, din nou.

Doamna Spinks își flutură pleoapele sub privirea lui de gheață.

– Bineînțeles că nu vorbiți serios.

– Tot ce am spus aici este serios. Dacă pui

mîna pe Knocky și pe briliante va trebui să ai de-a face cu Big Charlie. Mi-a promis asta. După ce-și termină cuvîntarea, Wyndham ieși din încăpere și coborî treptele. Francis aștepta la poartă, cu o expresie îngrijorată pe față.

– Vino, mergem acasă.

– Recunoașteți că nu ați obținut ceea ce ați vrut, spuse Francis.

– Recunosc că nu.

Șaptesprezece

Pentru a-și limpezi capul, Wyndham merse pe jos de la Covent Garden, la Berkley Square. Soarele se ridicase peste acoperișuri vopsind cerul într-o nuanță roz. Raze aurii traversau oblic străzile, și Wyndham se gîndi că ar trebui să-și facă un obicei în a se scula dimineața devreme, pentru a savura începutul admirabil, inocent, al unei noi zile.

În curînd, va pleca cu tînăra sa contesă la țară. Atmosfera idilică de la High Wyndham îl chema.

Obosit, intră pe aleile din spate și merse spre grajduri. El putea intra oricînd prin intrarea din spate, ceea ce nu făcea niciodată. Dar poate cineva din personalul de jos avea vești de la Knocky.

Coborî treptele de la subsol și observă o legătură de covorașe îngrămădite. Mai mult ca sigur, un cerșetor. Era pe punctul să îl trezească pe individ, cînd observă lucind o livrea Wyndham, sub murdărie. O cercetare mai atentă dezvălui niște bucle blonde și o față obraznică.

– Tu... tu ticălosule! strigă el și îl ridică pe Knocky de ceafă.

Knocky dădu din picioare și începu să lovească cu pumnii în trupul lui Wyndham, pînă cînd își dădu seama cine îl ținea în această strînsoare umilitoare și cu intenția de a-l pedepsi. El își lăsă mîinile în jos și încercă un zîmbet.

– Bună dimineața, stăpîne. O dimineață frumoasă, nu-i așa?

– Nu și pentru tine, se răsti Wyndham și bătu la ușa încuiată. Era închis în afara propriei sale case. În cele din urmă, Xerxes privi

pe geamul de la bucătărie. Îi căzu fața și se aruncă asupra cheii.

– Îmi cer scuze... începu el. Am crezut că este lăptăreasa, nu am știut.

Wyndham intră, tîrîndu-l pe Knocky după el prin bucătărie și apoi pe scări, spre bibliotecă. Dogwood, încă îmbrăcat în ținuta de noapte, ieși din camera servitorilor și făcu ochii mari la agitația ciudată.

Wyndham trînti ușa de la bibliotecă și îl scutură pe băiat.

– Meriți spînzurătoarea! Am petrecut cîteva ore din această noapte în locuri inimaginabile căutîndu-te pe tine și briliantele Wyndham. Unde le-ai pus?

– Nu le-am pus, spuse Knocky rebel. Am fost tentat, dar apoi mi-am amintit de Înălțimea Voastră și de ochii dumneavoastră triști și m-am decis să aleg libertatea, mai curînd decît să o înrăutățesc. Am fost foarte nebun, milord. Scoase un șirag de briliante enorme din buzunar.

Wyndham smulse colierul din mîinile sale și studie închizătoarea cu inscripția Wyndham, 1560, în lumina de la fereastră. Erau auten-

tice.

– Libertatea, Knocky? Preferi să renunţi la o viaţă liniştită, aici, pentru o viaţă pe străzi? întrebă Wyndham, în timp ce îl studia pe inculpatul din faţa lui.

– Nu sînt obişnuit să fiu închis în casă cea mai mare parte a timpului şi uneori degetele mă cam mănîncă. El privi spre podea şi îşi frecă picioarele. Dar a fost grozav aici, nu se putea mai bine. Recunosc că m-am obişnuit cu pereţii acestei case şi am uitat să pun mîna pe ce nu este al meu, de dragul Înălţimei Sale, Contesa. Nu am mai întîlnit o doamnă atît de bună.

Wyndham se uita la faţa lui Knocky, care acum era serioasă.

– Ai putea merge la spînzurătoare pentru asta, sau dacă nu, măcar cincizeci de bice tot ai lua.

Knocky zîmbi.

– Aleg bicele, vă rog.

– Ticălos afurisit! Furia îl cuprinse pe Wyndham şi îl apucă pe ticălos de urechi. Knocky căzu pe spate, dar nici un sunet de protest nu ieşi de pe buzele lui.

– Cred că am meritat asta şi chiar mai mult, spuse el, frecîndu-şi urechea. Dar nu vreau să o părăsesc pe Înălţimea Sa. Pentru nimic în lume.

– Contesa a fost nebună să ofere angajamentul unor persoane ca tine, Knocky, dar a vrut să te salveze de la o viaţă grea, aşa că am acceptat. Dacă o să mai faci vreodată ceva asemănător, am să te arunc personal afară din casa asta.

Knocky zîmbi.

– Nu Înălţimea Sa Contesa este nebună, ci dumneavoastră. Dumneavoastră nu vedeţi că este în stare să sărute pămîntul pe care călcaţi? Sînteţi prea puternic ca să vedeţi mai mult decît vîrful nasului dumneavoastră.

Înfricoşat, Wyndham privi la ticălos şi îşi înăbuşi dorinţa de a-l trage din nou de urechi. Cuvintele obraznicului atinseseră o coardă în inima lui, şi Wyndham ştiu că trebuia să o găsească pe Allegra, ca să facă pace cu ea, înainte de a fi prea tîrziu, înaintea ca sentimentele ei să se otrăvească.

El întinse mîna, şi Knocky îşi puse mîna în a lui Wyndham. Lordul îl ridică pe băiat în

picioare.

– Pleacă. Dispari din fața mea și consideră-te norocos. Te așteaptă micul dejun în camera servitorilor. Și nu te arăta la față pînă cînd nu ai făcut o baie și ți-ai schimbat hainele.

Knocky zîmbi cu toată gura.

– Sînteți un mare șmecher. Întotdeauna am crezut asta. O luă la fugă.

Dogwood îl întîlni la ușă, cu fața plină de întrebări. El își puse brațul în jurul umerilor băiatului.

– S-a purtat rău, milord?

Wyndham aprobă din cap.

– Da. Prima ta suspiciune s-a adeverit în sfîrșit. Presupun că ai vrea să-l dau afară.

Dogwood dădu din cap.

– Nu, milord. Admit că am fost supărat pe băiat de multe ori, dar m-am obișnuit cu el. Fața bătrînă a valetului se lumină a zîmbet. Realitatea este că am început să țin la el. Knocky este întotdeauna gata să dea o mînă de ajutor.

Wyndham clătină din cap.

– Oare minunile nu dispar niciodată? El tre-

cu de bătrîn și de băiat. Du-l pe afurisitul ăsta la bucătărie și hrănește-l.

Lordul alergă pe scări în sus, cîte două trepte deodată. Intră cu grijă în dormitorul soției sale și închise încet ușa, în urma lui. Slavă Domnului, nu era nici urmă de Lucy, camerista cea curioasă.

El merse încet pînă lîngă pat și privi mult timp la soția sa, care dormea. Fața ei arăta o paloare care însemna somn puțin. Pleoapele îi erau roșii și umflate de prea mult plîns, iar mîna ei strîngea o batistă mototolită.

Ceva explodă în el, o căldură care alungă orice sentiment de frustrare și vinovăție.

O iubea; un om nou luase locul nenorocitului de pînă atunci, un nou om ai cărui ochi s-au deschis spre adevăratele valori ale iubirii.

Ceea ce simțise pentru Justine fusese o euforie, o amețeală de sentimente, pe cînd acum înțelese că o dragoste de durată consta din mici doze de dragoste care se transformau încet într-o bază solidă de compasiune și afecțiune umilă. O femeie-copil înțeleaptă l-a învățat acest lucru, și, cînd îi văzu fața chinuită de necaz, el crezu că pieptul va exploda de

atîta dragoste. Dacă nu va exploda, atunci în mod sigur se va înălța la fel cu baloanele umplute cu aer cald, expuse la bîlciuri.

Privind la pisoiul negru încolăcit lîngă ea, el se așeză ușor lîngă ea și îi luă cu tandrețe una din mîini.

– Dragă Allegra? șopti el, iar ea deschise încet ochii și se uită la el, cu surprindere.

El îi ridică mîna pînă la buze și o acoperi cu sărutări mici. Ea sări în poziția așezat, ca și cum ar fi fost atinsă de un fier înroșit.

– Ești...aici! Nu ești supărat pe mine? Îi aruncă o privire de cîine bătut, iar sentimentul lui de vinovăție se închise ca un cerc de fier peste pieptul lui.

– Nu – nu sînt supărat pe tine. Numai pe mine. Am fost atît de prost! Mi-a luat atît de mult timp să înțeleg natura sentimentelor mele. Cu infinită tandrețe, el îi legăna trupul în brațele sale. Te iubesc mai mult decît viața mea, Allegra. Te rog, spune că ai și tu ceva tandrețe în sufletul tău, pentru mine.

– Am, șopti ea. Te iubesc atît de mult! Și îmi pare atît de rău că nu am avut încredere în tine, pentru necazurile mele. Mi-a... fost frică.

Poți fi atît de autoritar.

Pisoiul își frecă capul de piciorul lui Wyndham și începu să toarcă.

– Îndrăznesc să spun că Beau nu are sentimente de frică sau gelozie față de mine, spuse el. Atunci de ce tu?

– Beau are bun simț, ceea ce eu nu am, spuse ea trist.

– Și ghiare foarte ascuțite – atunci cînd vrea să le folosească.

– Mi-a... fost frică că n-o să mai vorbești niciodată cu mine. Erai atît de furios, spuse ea încet și privi în ochii lui, albaștri-argintii.

– Da. Eram furios pe Giles și mai ales pe mine că ți-am prezentat o fațadă care te-a împiedicat să te apropii de mine. Sper ca în viitor să vii la mine cu problemele tale. Rolul meu este să te protejez de neplăceri și greutăți, și voi fi mîndru să fac orice pentru tine.

Ea se apropie mai mult de el, toată teama ei dispăruse acum, cînd el își dezvăluise inima, dragostea lui umilă pentru ea. Într-un fel, ei ajunseseră la o înțelegere.

Inima ei ajunsese la a lui, îl primea cu căldură și accepta ca acum să împartă totul cu

el, și binele și răul. Nimeni nu este perfect.

– Aș vrea să te iau în brațe, spuse el cu voce răgușită de emoție.

El o va învăța ce însemna să fie soție, iar ea va învăța, poate jenată, dar dornică, secretele binecuvîntatei căsătorii.

– Aș vrea să fim apropiați, să consumăm... Vocea ei se întrerupse speriată și ea nu mai putu încheia fraza.

El o privi cu mirare, fața îi strălucea zîmbind.

– Ești sigură că asta este ceea ce dorești?

– Da...

El îi dădu drumul ușor din brațe și se ridică, ca să se dezbrace. Pipăind în buzunar, scoase briliantele Wyndham. Ele străluceau ca focul, în lumina dimineții.

– Te-am rugat să porți astea la bal. S-ar putea să fie prea tîrziu pentru asta, dar le poți pune acum.

– Le-ai găsit! Sînt așa de recunoscătoare! Ai luat o mare povară de pe umerii mei. Ea zîmbi și își ridică părul, pentru ca el să îi poată închide nestematele reci în jurul gîtului. Erau o greutate plăcută, dar și o confirmare

că ea era o parte din el, persoana care urma să ducă arborele genealogic mai departe. El le închise în jurul gîtului ei cu dragoste și afecțiunea luci în ochii lui Wyndham cînd, în sfîrșit, își scoase hainele și îi trase cămașa de noapte peste cap. Inima ei lovea cu putere în coastele lui. Pielea lui era o catifea moale, iar căldura sa o cuprinse, cînd el se întinse lîngă ea și îi ținu strîns, corpul gol.

Cînd el o sărută, ea știu că aceasta nu era sfîrșitul unei ceremonii, ci începutul vieții ei de căsătorie.

SFÎRȘIT